

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

PARISIIS. — EXCEDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

FL/1

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

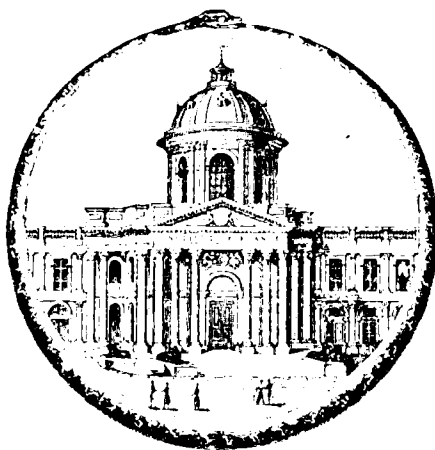
GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI IMPERIALIS FRANCÆ TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXV.

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut GUILLIELMUS DINDORF per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

"

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historicorum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερῶν ἀνω-
θεν καταβεθικός. Ὅσπερ δὴ παρ' ἑκάστοις ἄλλη τις
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμήριόν ἐστι γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερῶν ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πο-
λὴ δὲ καὶ τούτῳ διαφορά,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχει δὲ καὶ τοῦ βασιλικῆς γένους
ἀπὸ τῆς μητρός. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναίου παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐκείνη, τοῦ Ἰθνους ἡμῶν ἐπὶ μάλιστα χρόνον
ἤρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐγὼ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλῶς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο καθ' ὃν καιρὸν ἤρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, δὲ πρῶτος ἀρχιερέων
Ἰρκανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῶ Σίμωνι
παῖδες ἐννέα· τούτων εἰς ἐστὶ Ματθίας ὁ Ἡφλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσμωναίου παίδων
γένους ἀρχιερατεύσαντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτοῦ Ματθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἀρχὸντος Ἰρκανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰώσηπος ἐνάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρου
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Ματθίας βασιλεύοντος Ἀρχελάου
τὸ δέκατον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ἰρκανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτατος ἔτει τετάρτῳ τῆς Οὐεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰούστος, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὥς ἐν ταῖς δημοσίαις δόλοις ἀναγεγραμμένην ἡῶρον,
οὕτω παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δέ μου Ματθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλεόν διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπὴνείτο, γνωριμώτατος ὧν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαίδευόμε-
νος ἀδελφοῦ Ματθία τούνομα (ἐγεγόνει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείαν προύκο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα παῖς ὧν, περὶ τεσσαρεσκαίδέκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματος ὑπὸ πάντων ἐπὴννούμην, συνιόν-
των αἰετῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πωτῶν,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερόν
τι γινώσκειν. Περὶ ἑκαδέκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θην τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπερίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσιν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτη δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis
indicium est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem succes-
sionis recensebo. Alavus meus erat Simon cognomino
Psellus. Illic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraï filius dictus. Hic uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui prius ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelæi regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Cæsaris.
Mihi porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus imperii Vespasiani Cæsaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum
inveni, in medium afferro, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex iustitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
literarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Pharisæorum prima, Sadducæorum altera, et tertia Esse-

λάκεις εἵπαμεν·) οὗτος γὰρ ὥσπερ αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθείς τὰς τρεῖς διήλθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας
 6 εἶναι, πυθόμενός τινα Βαννοῦν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φουμένην προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγναίαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-

10 ψας παρ' αὐτῷ ἑνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελευτώντας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεπον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἠρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵρεσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλλήσι Στωϊκῇ λεγομένῃ
 15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἕκτον ἑνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσον ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεχθησομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φηλίζης τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπικεν, ἱερεῖς τινας συνθείς ἐμοί, καλοὺς καὶ καλοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ῥώ-
 20 μην ἐπεμψε, λόγον ὑφ' ἑξόντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρεῖσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντας οὐκ ἐξελάθοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σύκοις καὶ κάρυσις, ἀφικόμεναι εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ
 25 θάλασσαν. Βαπτισθέντες γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίου τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηζύμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναϊκοῦ πλοίου, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 30 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διασωθείς δ' εἰς τὴν Λικιαίαν, ἣν Ποτιόλους Ἴταλοι καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμεναι Ἀλιτύρῳ, (μυμολόγος δ' ἦν οὗτος καλλίστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηίας
 35 τῇ τοῦ Καίσαρος γυναικὶ γνωσθείς, προνοῶ ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηίας, ὑπέστρεπον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμεν τοὺς στασιώδεις καὶ μετάνοεῖν ἐπειθόν, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετὴς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίαι καὶ γενεαὶς καὶ σφίσι αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμεν ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προορώμενος. Οὐ μὴν ἐπεισά-
 50 πολὺ γὰρ ἡ τῶν ἀπονηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεῶς λέγων διὰ μέσους ἀφικόμεναι καὶ ὑποψίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύου ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναيرهθῆναι, ἔχομένης ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπου ἦν φρούριον, εἰς τὸ

norum, uti scripsi diximus :) ita enim fore putabam ut optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi : et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banum nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus parantem, alimentisque sponte provenientibus vescentem, crebrisque noctu et interdiu lavacris frigidis utentem, in sanctimoniam, corpori ejus institutum sectari ; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expetiveram, perficissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituere exorsus sum convenienter Pharisaeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculam et contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non obliti essent suae in Deum pietatis, et fidei ac nunciis vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinus Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluvium conspecta ex Dei-providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, feliciore usi natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicarchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppae uxori Caesaris immolui, id quam occlissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque praeter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppaea, in patriam revertebar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis vacillantes. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad saniozem mentem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu ; insuper monebam ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam ut a bello eos dehortarer, ut qui animo praeviderem exitum illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occurrata jam Antonia, quae castellum

ἐνδοτέρω ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν
Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρωτοῖς τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ-
ἔτι μέτριος εἶχεν ἡμεῖς, ὁρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
θπλοῖς· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδήλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρεστῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συνεβουλεύομεν δὲ μένειν
10 ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔαν, ἐπι-
ζόντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάττα, παύσειν τὸν νεωτερισμόν.

ς'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
15 πταῖσμα συμφορὰ τοῦ παντός ἡμῶν ἔθνους. Ἐπήρ-
θησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν,
προσγενομένης καὶ ἐτέρας τιδὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς πέριξ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
20 ἑαυτοῖς Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναιξὶ καὶ
τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὐτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν
τι περρνήκεσαν, οὐτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐχθρόν ἢ
ἐπίβουλον. Σκυθοπολίται δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
25 παρανομώτατα διεπραΐζαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ἔωθεν πολέμιον, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐδιόσαντο κατὰ τῶν ὁμορῶλων θπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
30 ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνόικους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεχρήσαντο, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὅμοια δ' ἐπαθὼν καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
35 διεδηλώκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βουλόμενος
παραστῆσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλὴν ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔρχομεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
40 Ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρότεροι, θεασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἄμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅπλων, δέσαντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριοι γίνονται
τοῖς ἐχθροῖς, δ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὐποὶ πᾶσαν Ῥωμαίων ἀρεσθάναι, μέ-
45 ρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἄλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς καγαθοὺς ἄνδρας, Ἰωάζαρον
καὶ Ἰούδαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
θπλα, καὶ διδάζοντας ὡς ἐστὶν ἄξιμον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνοστο δὲ τούτοις αἰ
50 μὲν εἶναι τὰ θπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀρικόμην
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν δλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἡῦρον, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subduxi. At post eadem
Manaheni et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
saeorum primoribus. Jam autem timor non mediocris nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos contempescere, al-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continere, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis praelio congressus
esset, virtus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem inexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et al-
tera quaedam causa accedebat, quae huiusmodi erat. Nam
Syriae urbium nobis finitimarum incolae Judaeos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythopolitae omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Judaeis exteris, Judaeos qui apud ipsos erant vi
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, oblitii fidei iniquitatis et socii debite,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpessi sunt qui Damascus habitabant Ju-
daeii. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Judaico: nunc autem eorum obiter meminisse, eo
animo ut lectoribus ostendam Judaeos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymi-
tarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritque ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilae
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciat quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata accepiissem, in Galileam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna
solicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galii vi,

κακρικῶν αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίῳ Ἰάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιὰν τε καὶ πίστιν προτεινείαν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπήλλαξα τοῦ πόδου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας ὁσάκις θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δωροῖς οἰεῖους δημεύοντας Γεσσίῳ· τὰ δὲ Δῶρα πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἡῦρον ἐξ ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

10 θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἤρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος. Οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης ὁ Μιάρου καὶ Ἡρώδης ὁ τοῦ Γαμαλίου καὶ Κομφὸς ὁ τοῦ Κόμφου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασι-

15 λέως γενομένου ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύγχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προσελημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνων ἐμμένειν συνεβούλευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει· τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνῆρσκατο Πίστος, παραγόμενος

20 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδός· καὶ γὰρ ἦν φύσει πως ἐπιμαγνῆς. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστηκυῖα, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰούστος ὁ Πίστου παῖς, ὁ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπιθυμῶναι πραγμάτων, ἐκ τῆς

25 μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἑαυτοῦ περιποιήσιν. Παρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειράτο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις ἐστὶν αἰετῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετραρχοῦ καὶ κτίστου γενομένου, βουληθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτὸν πόλιν τῇ Τιβε-

30 ρείῳ ὑπακούειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοὺς μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμεῖναι δὲ καὶ μέχρι Φηλικὸς προσσταμένου τῆς Ἰουδαίας. Νῦν δὲ ἔλεγεν αὐτοὺς ἡτυγχεῖναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς

35 τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπῆκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τοῦτοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλείως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-

40 εῖθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους συμμάχους προσλαβόντας (ἄρξειν γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) μεγάλῃ χειρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι.

45 Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περὶ εἶναι γοητεία καὶ ἀπάτη τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων

50 ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν καταστροφῆς αἰτίας ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δηλώσομεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod persisterint in amicitia cum Romanis inita, quum quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque deriderint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quum illorum in gratiam *utiliora* persuasissem multitudini, permissemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Cessio deriderant. Tiberiadis autem incolae reperiebant prius aliquanto ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant: una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes Gamali, et Compus Compis filii, (Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abreptus: natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ex iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adnitebatur, quod urbs semper ad Galilaeam pertinuerit, primum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse viderit Sepphoritarum urbem urbi Tiberiensium subditam esse: hanc autem praeninentiam ne sub rege quidem Agrippa patre eos amisisset, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisset. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipso dono dederit juniori Agrippae: statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem extitisse, apud ipsos vero desitisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactatis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galilaeis in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expetendam magno cum exercitu se converterant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora suaderent verborum praestigiis et fallaciis vinceret. Neque etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus ad historiam quoque hisce de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patria: fere subvertenda auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset, arma sumere,

λαβεῖν τὰ δπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπιπρῃσι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὴ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγγαζον
6 κείμεναι.

ἰ. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχала δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τούτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευῖ, τῶν πολιτῶν τινὰς ὁρῶν διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο,
10 καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περίῃ ἔθνη Γαδαρηνοὶ καὶ Γαδαρηνοὶ, Σωγχαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχала κατὰ κράτος· καὶ
15 πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέειψαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίζει πάντας τοὺς μεθ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προειρημένους ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχала κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς
20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

12. Γάμαλα δὲ πιστεῖ τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δ' Ἰακίμου παῖς, ἐπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ
25 τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μανναῖμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλωνιοὶ τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμείνας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἔκει, τῇ
30 πέμπτῃ φεύγει περιετῇ χρησάμενος κόμη, τοῦ μὴ κατάδηλος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινὰ τῶν ἑαυτοῦ κομῶν κατὰ τοὺς ὁροὺς Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ἐπ' αὐτῷ προστατάσεων ὥς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοοῦμενον ἔμ-
35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἂν ἀπολώλπει. Πυρετοῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρων. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον δὲ τὴν
40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντῆσαι βουλό-
μενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανεῖσθαι
45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικόμενου τοῦ Φιλίππου. Προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφῆζιν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγεῖλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀπέκτεινε.
50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεύτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγελοῦντα πρὸς αὐτὸν εἰ τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσταλῆντι, δι' ὃ βραδύνειν. Καὶ τούτων δὲ παρὰ γενόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνέλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adagisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hipponorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem mœnibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, appositâ coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsitiv salutem. Et quum pervenisset ad quendam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quotique, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis mandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Et enim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρο-
νεῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλείων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
6 δημολογουμένως ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένους, ἔχοντας
Σοέμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχοῦντος. Διὰ
τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυρούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
ἐαυτῇ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυγεῖν τοῖς γράμ-
μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
10 διαδράς τις ἀπαγγεῖλει τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
Καὶ δὴ χαριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύρος
πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλήθη δὲ καὶ
μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα
ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
15 τὴν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὀρμῆσαι. Καλέσας
οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀφικόμενοις εἰς
Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν δημοφύ-
λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλέα
20 μέλλειν ὀρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
αὐτῷ τακμήριον ἔσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρώ-
τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησο-
15 μένους περὶ τῆς ἐπενηγεμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις δημοφύλους, καὶ
καταλαβόντες αὐτοὺς μὴδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονούν-
τας, ἐπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
μὴδὲν ὑποπτεύσαντες τοιοῦτον ὅλον ἐμέλλεν ἀποβή-
40 σθαι, ἐξάπιστεύσαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
τῶν δώδεκα πρέσβων εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποιεῖτο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
45 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, κἀκεῖνοι
τὰ ὅπλα λαβόντες σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις εἰς Γά-
μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
μυριάδας ἔχουσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
50 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
κατεβόα τὸ πλῆθος ἀρχεῖν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
πολεμῆν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
ρους· διεδέχeto γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνά-
ναι. Φίλιππος δ' αὐτῶν κατέχευε τὰς ὀρμὰς, ὑπομι-
55 νήσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τις ἐστὶν ἡ δύνα-
μις, συμφέρειν οὐκ ἔλαγεν ἀρᾶσθαι πρὸς τοὺτους πόλε-
μον, καὶ τέλος ἐπεισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
60 σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
ρεῖν ἡμέρᾳ μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκονον Μό-
διον· πέμψας αὐτὸν διὰ δόλον, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
Ὁ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
περί τῶν πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσαν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesareensi-
bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occide-
retur, ob ea in quibus deliquerant Iudaei, atque ut ipse re-
gnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
obtinerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
tinebat, modis omnibus aditens ne in ea quae scripta erant
incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
dilapsus renunciaret regi quae ibi fierent: adeoque, ut a
Syria Caesareensibus gratiam iniret, multos Iudaeorum in-
terfecit. Praeterea decrevit armis sumptis una cum Trachoni-
tis Batanaeam habitantibus in Iudaeos Babylonios (cum
enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatan's erant,
impetum facere. Accitis igitur ad se Iudaeorum Caesareen-
sium duodecim probatissimis, iussit eos, Ecbatana prolo-
ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
rus, audito vos contra regem insurrecturos esse, nec lamen
rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrarent. Ju-
bebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
tibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque quum isti
duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
comperissentque eos rebus novis minime studere, eis son-
serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros ablegarunt.
Atque isti cum duodecim legatis Caesaream de-
scenderunt. Varus igitur, illis obviam factas cum regio
milite, omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque
expeditionem faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant,
Iudaeos. E septuaginta autem quidam servatos illis re-
nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperunt
se cum uxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis
vicis magnis opibus refertis et multas pecorum myriadas
habentibus. Haec Philippus simul atque audivit, et ipse
in Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero ad-
venit, inclamabat multitudo, eum obsecrantes ut de-
cem se ipsis praeberet, et contra Varum et Syros Caesareen-
ses bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam revocans,
narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
haudquaquam e re ipsorum esse dicebat bellum contra eos
suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quum
audisset Varo in animo esse Iudaeos, qui Caesareae erant,
cum uxoribus et liberis, ad multas myriadas, una die neci
addicere, Aequum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀρικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγελλάντων ἔμαθον, γράζω τῷ συνδρόμῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί μα πράττειν καλεούσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμείναι παρε-
 5 κάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέ-
 σβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομέ-
 νων αὐτοῖς δεκάτων, ἃς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένας ἀπε-
 λάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν.
 10 ἐμοῦ δ' αὐτοὺς προσμείναι παρακαλέσαντος, ἕως οὗ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πεύθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφοριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμακὸς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος στά-
 15 δια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐνταῦθεν τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριέων βουλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀρικήσθαι πρὸς με. Καὶ παραγε-
 νομένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰουστὸς σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον ὑπὸ τοῦ κοινου τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβεύσαν μετὰ
 20 τούτων πεπεμφθαι πρὸς αὐτοὺς, παίων καθαιρεθῆναι τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου κατασκευασθέντα, ζώων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευά-
 ζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔν ἡμῖν
 25 ἡ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπειν οὐκ ἔθελον, βιαζόμενοι δ' ὑπ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά-
 νει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφία παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔρχμεν ἄρξαι, παρα-
 30 λαβὼν τινας Ἰαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρή-
 σας, πολλῶν οἰόμενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων, ἐπεὶ δὴ τινας οἰκῶν ὁροφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ
 35 διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαν-
 τας. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριέων διμυλίαν εἰς τὴν αἰὲν Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμακῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναιροῦσι δ' οἱ περὶ
 40 τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλάγνας, ὅσοι τε πρὸ τοῦ πολέμου γεγόνεσαν αὐτῶν ἐχθροί.

17. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωξύνθη σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάζαντας
 45 ἀφελέσθαι. Λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσήμου ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βα-
 σιλεῖ ἔκρινα. Μεταπεμφάμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς
 50 πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκεύη παρέδωκα, μηδενὶ παραγγείλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦ-
 ναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβειν ἀρικόμην, βουλόμενος γινῶναι
 τί ποτε φρονεῖ· κατείδον δ' αὐτὸν ταμίως νεωτέρων ὀρε-
 γόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα.
 55 Παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμας· ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· θέλειν γὰρ ἔρασκεν εἰς ἐπισκοπὴν τῶν τῆς πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλῶνται. Κατανόησας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχειρήσιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galilæam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio huc de rebus, et quid me facere juberent ab illis requirere. Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis lega-
 tionis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilææ tutelæ pro-
 viderem. Ceterum collegæ, quum grandem pecuniam ha-
 berent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes,
 accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum
 autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res
 composita essent, assenserunt. Una igitur cum illis pro-
 fectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen
 est Bethunai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio:
 missoque nuncio accersigi ad me senatum Tiberiadis et pri-
 mores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus
 una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum
 populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fun-
 gerer, utque his persuaderem funditus tollendam esse do-
 mum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium
 figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legi-
 bus nostris velitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius
 id facere permitterent. Multum quidem Capellus primo-
 resque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tau-
 dem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere
 sententiam. Jesus autem Sapphiæ filius nos prævenit,
 quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se
 gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilæis pala-
 tium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locuple-
 tatum iri, quia tecta quedam conclavium insaurata viderat:
 multaque diripuerunt præter animi nostri sententiam. Nos
 enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primo-
 ribus habitum, in superiorem Galilæam a Bethmais acce-
 seramus. Jesu autem factio Græcos omnes eam urbem
 habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum
 habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quæ e diripien-
 tium manibus recuperari potest. In his porro erant can-
 delabra ex ære Corinthio, et mensæ regię, et satis magnum
 argenti non signati pondus. Quæcunque autem accipie-
 bam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus
 primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, inter-
 minatus ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde
 Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire deside-
 rans quidnam animo ageret: moxque deprehendi eum
 rerum novarum cupidum, et ad principatum arripendum
 aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem
 exportandi frumentum Cæsaris, in superioris Galilææ vicis
 repositum: namque se velle dicebat id insumere in stru-
 cturam patriæ mœnium. Atqui ego, quum intellexissem
 quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐννοούμενην φυλάττειν, ἢ ἔμοι αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινού τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευθῆαι. Μὴ πείθων δέ με 6 περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαβεῖν ἐτοιμάτατοι. Φθεῖρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυ- 10 χίαν ἔγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερε πανουργίαν. Ἐφη γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλιππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλεισμένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκοῦν- 15 τας, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, πῃρακαλοῦντας, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρῆσονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τοῦτο παρασχεῖν, μὴ δι' ἀνάγκην Ἑλληνικῷ γρώμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνουσιν. Ταῦτα δ' οὐκ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ πα- 20 ρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μιᾶς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλοις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσαρῶν, πᾶν τὸ ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπείψατο, λαθῶν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἔκων ἐπέτρεπον, ἀλλὰ 25 διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πληθους, μὴ κωλύων καταλευσθῆναι ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστων χρημάτων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ὑπό- ρησεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπο- 30 λύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην ὅπλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. Μεταπεμφθᾶ- μένος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρειωτάτους, ἀρλεσθῆαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα οὐχ οἷόν τε ἐν ἑωρῶν· ἔπειτα δὲ τὸ 35 πληθὺς μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέ- γων ἐκόντας ὀλίγον δίδόναι μᾶλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρ- παζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαθῶν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, εἰ μὴ μετακληθῶσιν, ἢ ὅταν τὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν, 40 ἐπίλυσσα, παραγγείλας μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μήτε τοῖς περιοίκοις. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλι- λαίων, ὅσον ἐβδόμηκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προ- 45 φάσει φιλίας καθάπερ θυμῶν τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους τε καὶ συνεκδήμους ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρε- λάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφά- σεις ἐποιούμην, μηδὲ προπετείᾳ πειρώμενος τοῦ δικαίου ἀκμαζτάνειν, καθαρῶς δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμ- 50 μματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ, 50 καὶ ἀπέχεται τις τῶν παρὰ νόμον ἐπιθυμιῶν, δυσχολὸν τὰς ἐκ τοῦ φόβου διαβολὰς φεύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα μεγάλης, γυναῖκα μὲν πᾶσαν ἀνύδριστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χρήζων κα- τεφρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀρείλομένας μοι ὡς ἱερῆς δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis ser- vare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me neulquam impetratis, ad collegas se convertit: futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vinci a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joan- nes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippi Inco- las, mandato vicarii regis imperii res administrantis con- clusus, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græco- rum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admo- dum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potesta- tem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permis- sum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimis- sem, omni cura in id incumbēbam, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latro- num fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducerent, præstabilius esse dicens, nonnulli sponte illis dare quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non ventu- ros esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant mer- cedem, eos dimisi jussos bello non lacescere aut Romanos aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilæa tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum ma- gistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitia: habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in judiciis assessores adsciscēbam, et ex illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dans ut temeritate ab justitia non discederem, sed memet a mu- neribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua a-tate etiamsi quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offere- bantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsit: imo

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κοιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς περίε πόλεις κατοικούντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱερουσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομφέναι. Καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἑλὼν Σαφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετρακίς, Γαδαρεῖς δ' ἅπασι, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαβῶν ὑποχέριον, οὐτ' αὐτὸν οὐτέ τινὰς τῶν προειρημένων ἐθνῶν ἐτιμωρησάμην, ὥς προῖων ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὗ γὰρ ἐλεῆθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνῳ ῥύσασθαι με χειρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοὺς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάττει. Περὶ οὖν ὕστερον ἀπαγγελοῦμεν.

ἰς'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τοῦ πληθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληρθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐχ οὕτω ταῖς ἐαυτῶν ἐπεστέναζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐβρόνθησε· καὶ γράζει πρὸς με παρὰ ῥαχλῶν ἐπιτρέψαι καταβαίνει γρήσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἑνεκα θεραπείας. Κἀγὼ, μὴδὲν ὑποπεύσας πράξειν αὐτὸν ποιηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω κατάλυσιν, ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀριζομένοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπειτρεδίων ἀφθονίαν παρὰσεῖν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ἰς'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀρικόμενος εἰς τὴν Τιβεριεῖων πόλιν, ἐπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἰδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰεὶ πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες καὶ στάσεις χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὠρμήχεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθιστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριεῖων γνώμην ἀπαγγέλλον, καὶ με σπεύδειν παρὰ ῥαχλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακοσίους ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιούμην, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα. Προὐὶ δὲ πλησιάζοντός μοι τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπντίαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· ὃς καὶ πάννυ με τεταραγμένως ἀπασσάμενος, δέισας μὴ εἰς ἑλεγχὸν αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀρικόμενης ἀπολέσθαι κινδυνεύσῃ, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐαυτοῦ κατάλυσιν. Κἀγὼ δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφυλάκας ἀπολύσας, πλὴν ἑνὸς, καὶ μετὰ τούτου κατασχὼν δέκα τῶν ὁπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλῆθει τῶν Τιβεριεῖων, στάς ἐπὶ τριγχοῦ τινος ὑψηλοῦ, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Saphoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenes semel, et Joannem saepius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo praedictorum populorum pernas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, couservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilaeorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subiti invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alicujus auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissae erat Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut apparerent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariorum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilae, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberensium urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a me ad se erga me fide descenderent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: praecipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos praevetendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis praetorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civilis in aliorum potestatem veniat. Accipis igitur Silae literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, praemisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinore ejus detecto vita discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, praeter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οἶσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προΐσταμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι διακαίας, ὡς μὲν τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλάσσουσιν.

ιη'. Οὐπω δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελύοντος· οὐ γάρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκφύγω. Ἐπετόμφει δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὁπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλίων οἵπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἀνελθὲν με, πεπυσμένος ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένος. Ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπεπράγειςαν τοῦργον, εἰ μὴ τοῦ τριγχοῦ θάπτον ἀπαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τινος Τιβεριέως Ἡρώδου προσανακουφισθεὶς, δόγηταις τε ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ δόξαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχαίας ἀφικόμεν.

ιβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζύονθησαν. Ἀρπάζαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλουν σφᾶς ἀγεῖν ἐπ' αὐτούς· (θελὲν γὰρ ἔρασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν)· διήγγελλον τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναχθέντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτούς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ δόξαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταρχόθεν μεθ' ὁπλων, καὶ παρεκλεύοντό μοι προσβαλεῖν τῇ Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἑδαρος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου κατάρχειν. Μέχρι λόγων γὰρ ὦμην εἶναι δεῖν τὴν φιλονεικίαν· καὶ μὴ οὐδ' αὐτοῖς ἔρασκον συμφέρειν τοῦτο πράττειν, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα τῆς ὁργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, εἶδισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὁπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γενόμενῳ παρεκάλει τε μὴδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστιθεὶς ὄρκους καὶ δεινάς τινας ἀράς, δι' ὧν ᾤετο πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέσπειλεν.

κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὁπλων) εἰδότες τὸν ἀνθρώπον ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπίτορκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἀρδὴν ἀφανίσειν ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχειν αὐτῶν ταῖς προθυμαῖς ὡμολόγηδον ἐγὼ καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπαγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμοῦ

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam jubentem me descendere: non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocius e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praevulso viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum conscenso, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichaeas me contulisset.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle pernam ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio dncis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolas cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem: eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi: imo ne ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis expectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere cepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, jusjurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis quoque scripserat fidem esse facturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denno adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondeham: veruntamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀζῶν, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προσηρημένῳ τὰς ταρχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀφικνούμενην.

5 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἑτέρα με πράξει περισπάσαντες ἀδεεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιλήστην εἰς τὴν Πτολεμαῖδος μεθορίαν, ὑπέσχεον δώσειν πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πολεμον ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς υποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιπεσεῖν ἡμῖν ἀντοιμίαις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαθεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀφικέσθαι. Συγχωρήσαντος δέ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμενη) ἀναλαθὼν τὸ σύνταγμα τῶν λεηστῶν ἔσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἐφθάσεν αὐτοῦ τέλος λαθεῖν ἢ κακουργίᾳ. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, 20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἦκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προήλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλήν. Ἐπηγόμεν δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριέων εἴτα προστάξας τὰς ὁδοὺς πάσας ἀσφαλέστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔχσαι, ἀποκλείσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιάζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταγθὲν ποιησάντων, εἰσπλὼν δ' Ἰησοὺς μετ' ὀλίγων, καὶ χελεύ- 30 σαντος ἑαυτὸ ρῆξαι τὰ ὅπλα θᾶπτον, (εἰ γὰρ ἀπειθοίη τεθνήξεσθαι,) περισσῶτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῇ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ' 35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμὲ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλήν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμψθεῖν συγγνώσεσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσῃ καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσῃν ἐκεῖνου, ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγα- 40 γεῖν πάλιν ὅς πρότερον εἶχεν. Σεπφορίταις δ' ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνομισύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀφικνοῦνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ 45 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὅπλα καὶ χρήματα δ' ἐπιχομίζοντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκαζόντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ ἔλασα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἀνθρώπον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν 50 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· χρῆναι δὲ τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἔχουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δίαιταν ἅπαντα παρεῖλον θαψιλικῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebar, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque credibus. Quumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolae, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suae prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniam vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quae promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesenseram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo aglaverat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in formam processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem addisciebam multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munirentur, portarum praefectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intrmitterent, ceteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quae imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut oculus arma projiceret, (alioqui morituum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voverit resipiscere, mihi quae fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me pomas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinerent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Illos quum Judaei circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permisi ut vi ulla eo adligerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκίου Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρούριον ἐξαίρσοντα. Οἱ δὲ πεμπθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἤρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν τόπων ἐφεδρεύοντες ἐπολιόρχουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκάδαρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρήν εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν ἵππεῖς οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾶ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς ὁδεύσας, ἤκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαταξαμένου δὲ καμῷ μετὰ δυνάμεισι πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδῖον ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπειράτω, (σφοδρὰ γὰρ τοῖς ἵππευσιν ἐπεποίθει,) οὐ μὴν ὑπηρετοῦσάμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἵππευσιν, εἰ καταβιζόμενος εἰς τὸ πεδῖον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν,) ἔγνων αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ μέγρι μὲν τινος γενναίως ἀντίσχε ἐσὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀχρεῖον δ' ὄρων κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὖσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναμιν, ἀναζεύγνυσιν ἀπρακτοῦ εἰς Γαβᾶ πόλιν, τρεῖς ἀνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰπόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισχιλίου ἐπαγόμενος ὀπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἴκοσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Γαβᾶς, ἐθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς ὀπλίτας ἐξωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἄσφαλως τὰς ὁδοὺς προσταξάς ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι τοὺς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκπορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερνίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν περὶ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμηλοὺς καὶ τοὺς ὄνους (πολλοὺς δὲ ἐπιγόμεν) διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προεκαλούμενη εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτάνῳ ἐτραπόμην, τὴν Τιβεριέων χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεγασθῆναι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτάνος Ἰλῆς μὲν ἐπαρχος, παρειλήφει δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγίνομην.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν τοῖς Ἰσραήλοισι διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· καταλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον, καὶ παῦσαι με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπαρχῶν μῖσος ἐξάψειν, ἐπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπρωριν, νομίζων πρὸς τοῦτοις καὶ τοὺς Γάβαρα (πολεῖς δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν σ' μέγισται) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Ebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Ebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem proliceret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossemus quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus configere. Et Ebutius quidem lique qui cum eo erant aliquantisper strenue restiterunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Ebutius, quum milites extra vicum statuisssem, jussissenque eos caute admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportarem, (nam magna ejus vis, quae Bernices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Ebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter deflexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse depraedatam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstatissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere coepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienae et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide di-

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρεῖττον γὰρ ἐμοῦ στρατηγήσειν αὐτῶν ἐφασκεν ἑαυτὸν. Καὶ Σεπφωρεῖς μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ῥωμαίους ἡρῆσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένευσον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατένευσον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρ κατοικοῦντες προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτοὺς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φανερῶς τὴν ἀπόστασιν οὐχ ὠμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδεδόκεισαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεβούλευον. Καὶ δὴ ἀφικόμεν ἐκ κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-
15 τῃν αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριτηνοὶ γένος, ἐπιτρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων ἀσφαλείας χάριν ἐπομένων, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν πορείαν ποιομένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτε-
20 λούς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς ἄφνω· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπεφέρετο πάντα διήρπασαν. Καὶ ἦκον εἰς Ταριχίας πρὸς με τέτταρας ἡμιόλους καταφόρτους ἀγόντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου στα-
25 θμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ βουλόμενος διαφυλάξαι τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν θυμώδης, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀποστρεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κοιμίσαντας ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἐν ἑκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῆ ταῖς τειχῶν τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεανίαι χαλπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων καθάπερ προσεδόκησαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Γιβεριάδος κώμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίοις
30 τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κεχρησθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτοὺς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῆς πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότῃ ἀποδοῦναι τὰ ἡρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτο γὰρ τῆς
40 ἐμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν μεταπεμφόμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευὶ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ βασιλέως καθεστώτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴ λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον
45 ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπιστροφῆς δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἄπασαν ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδοσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν τιμορίαν, οἱ τὰς Ταριχίας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς σωματόφυλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενόν με καταλιπόντας παραγενέσθαι ὁππότεν εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγεῖν.

gressi se ipsi adjungerent; aiebat enim se illis ducem fore me praestantiorē. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabarorum incolae Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores esse laud palam declarabant; (nam Galilaeos valde metue-
rant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum erga me benevolentiam:) verum clam, observato tempore opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritenni, quum animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt, quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto Taricheas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile: quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hæc ego servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda non ceperant quemadmodum expectabant: profectique in vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere: me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quæ ex rapto allata erant, servatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymitanæ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam curarent, mortem eis in mulctam interminatus, si alteri ista renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilæam totam pervasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichearum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deserere, seque quam ocissime in circum recipere, cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum au-

Πειθόμενων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολλὸς ὄχλος
ἤδη προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιοῦντο φωνήν,
κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοὺς γεγεννημέ-
νον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ Σαπφρία παῖς
6 Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριαδός, πονηρὸς ἄνθρωπος
καὶ ταραξίαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιὸς
τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν
εἰς χεῖρας τοὺς Μοῦσέως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς
μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολῖται, μισεῖν
10 « ὕνασθε Ἰωσήπον, εἰς τοὺς πατέριους ἀποβλέψαντες
« νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης
« ἐμέλλει γίνεσθαι, καὶ μισοπληρῆσαντες ὑπὲρ τούτων,
« τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »

καὶ ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντος,
15 ἀναλαβὼν τινὰς δούλους, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατηγό-
μην ἐσπευδεν ὡς ἀναίρησάν. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθό-
μενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχέμην. Σίμων
δ' ὁ τοῦ σώματος μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ
καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφεστώτα μοι κίνδυνον ἐξαγ-
γέλλει· ἡξίου τε γενναίως θνήσκειν ὡς στρατηγὸν
ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διαλθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσοντας ἢ
κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ
τά κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὠρμήθην
25 προελθεῖν. Μετενδὺς οὖν μέλαιναν ἐσθήτα, καὶ τὸ
εἶδος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ' ὁδὸν ἐτέ-
ραν, ἣ μὴδένα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντίσσειν ὄμην,
ἤειν εἰς τὸν ἵπποδρομον, ἄνω τε φανείς καὶ πρηνής
πεσῶν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι φύρων ἐλεεινὸς ἔδοξα πᾶσιν.
30 Συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διस्तάναι τὰς
γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τοῦ τοὺς δούλους ἀπὸ
τῆς οἰκίας ὑποστρέφειν. Καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν
ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδεόμην δὲ διδάξαι πρότερον εἰς
τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
35 χρήματα, καὶ τότε θνήσκειν, εἰ κελεύοιεν. Τοῦ δὲ
πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ δούλοι, καὶ
θαλασάμενοί με προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν
δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπέισθησαν, προσδοκῶντες,
ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
40 λεῖ τετηρηκέναι, ὅς ὁμολογηκότα τὴν προδοσίαν ἀναί-
ρήσειν.

καὶ Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
« πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιτού-
«μαι· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
45 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξέ-
«νωτάτην οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τοσοῦτον
« ἀνδρῶν, οἱ τὰς αὐτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφί-
«χοιτο κοινῶν τῆς ὑμετέρας γενομένην τύχην, ἐβου-
«λήθην ταύτῃ κατὰσκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
50 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ δαπανωμένων εἰς
« τὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν
Ταρχιαίων καὶ ξένων ἐγείρεται φωνή, χάριν ἔχειν
ὁμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτροπομένων, Παλιταῖοι
δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam
ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant
omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipso-
rum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus
Sapphiae filius, summus eo tempore Tiberiadis magistra-
tus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas,
quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis stude-
bat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges
et in medium prodisset, « si non vestri gratia, inquit, o
« cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges
« coniectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius,
« proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum prope-
« quiti, ab eo qui huiusmodi quid ausus est poenas exi-
gite. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militi-
bus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversaba-
tur, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui
nihil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno
captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corpo-
ris mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat,
viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi
impedens enunciat : orabatque ut forti animo, prout du-
cem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, prius-
quam penetrarent hostes vim illaturi aut interfecturi.
Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum
Deo permiseram, desiderio tenebar memet proripiendi in
mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appen-
soque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium
mihi occurrurum esse putabam, in circum ibam, et ex im-
proviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis
perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum.
Quum autem intellexissem factam esse in populo mutatio-
nem, pro virili adnitebar illos ut in varias distraherem
sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et
concedebam quidem me inique egisse, ut ipsorum ferret opi-
nio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in
usum pecuniam rapto quaesitam et ad me allatam serva-
rem, et tunc me mori non recusare, si iuberent. Multitudine
vero ut dicerem iubente, supervenerunt milites, et ad me
conspicuum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs
imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore exspectantes
ut, ubi ipsis fassus fuerim me regi pecuniam servasse,
quasi mea confessione proditoris compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam,
« tribules, mortem, si eam commeritus fuerim, non de-
« precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita-
« tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum ani-
« madverterem ad hospites excipiendos propensissimam,
« multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua
« relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent
« fortuna, mihi in animo erat mœnia condere ex istis pecu-
« niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas
« plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad hæc
Tarchiæatæ quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi
agentes, neque bono esse animo adhortantes ; Galilæi vero
et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταφρονειν. Ἐπεὶ δὲ ἐπηγγειλάμεν καὶ Τιβερίადι κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ἐπεχώρου ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυγὼν τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ δπλιτῶν εἰκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησται καὶ τῆς στάσεως αἴτιοι, δεισαντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἐξακοσίους δπλίτας ἔχον ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔνθα διέτριβον, ἐμπήσαντες αὐτήν. Ἀπαγγεθείσης δὲ μοὶ τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρεπὲς ἡγησάμην, ἐκρίνα δὲ παραθαλόμενος χρήσασθαι τι καὶ τόλμῃ. Προσάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶν ἀναβὰς παρεκάλουν εἰσπέμψαι τινὰς ληψιμόνους τὰ χρήματα· παύσασθαι γὰρ οὕτω τῆς ὀργῆς αὐτοῦς ἔργον. Εἰσπεμφάντων δὲ τὸν θρασύτατον αὐτῶν μαστίξιν αἰκισάμενος εἰς τὸ μυχαίτατον τῆς οἰκίας παρασύρας, τὴν ἐτέραν τε τῶν χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχήλου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστείλαντας. Τοὺς δ' ἔλαθεν ἐκπληξίς καὶ φόβος οὕτι μέτριος. Δεισαντες οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτα πείσεσθαι εἰ μένοιεν, (εἰκαζὼν γὰρ ἔνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν δπλίτας,) εἰς φυγὴν ὤρμησαν. Κἀγὼ τοιοῦτον στρατηγήματι χρησάμενος τὴν δευτέραν ἐπιβουλήν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τοὺς ἀρικομένους πρὸς με βασιλικούς μεγιστᾶνας οὐκ ὀρεῖλειν ζῆν λέγοντες, μὴ μεταδῆναι θελοντας εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθῆσόμενοι πάρεσι· διέβαλλόν τε φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπείθετο, ταῖς τῶν λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατώμενοι. Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνεδίδασκον μὴ δεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφυγόντας πρὸς αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας διέσυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥωμαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακείων ἦν νικᾶν τοὺς πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπείθεοντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καὶ ποτε μεθ' ὀπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχαίᾳ ἐπῆλθον, ὡς ἀναιρήσοντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ μύσους τέλος λαβόντος ἀνεπίδατος γένηται τοῖς καταφυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παρεγνομένη οὖν εἰς τὴν τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινων ἐτέρων, καὶ κλείσας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην ἄγουσαν, μεταπεμφόμενος τὸς πλοίων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐμβὰς, ἐπὶ τὴν μελίωρον τῶν Ἰππητῶν διεπέρασα, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων (οὐ γὰρ ἡδυνήθην αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδράσεως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακάλεσας τὴν προσπεσοῦσαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτὸς τε μεγάλως ἡχθόμεν, β. ασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse jumentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me aedificaturum monia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum prae-ter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne ponas ab iis exigerem ob ea quae perpetrarent, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me prori-
pere, decrevi memet periculo audacter et intrepide objicere. Clausis igitur meo jussu aedium foribus, quum caenaculum ipse concedissem, postulabam ut ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intro-miserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscidi, colloque ejus appendissem, ita affectum eeci ad eos qui ipsum miserant rediturum. At illi animis consternati erant et metu non mediocri percussi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic haerent, eadem paterentur, (coniciebant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus strate-gemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursum in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regio, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis ergo : eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum praestigiis quae ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint : futillemque istam veneficii accusatio-nem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare pos-sent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant : quum autem digressi essent, rursum a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in oedes quas Tarichæe habitabant impetum faciebant, quasi eos inter-fecturi. Quod ut audiui, valde nimis ne hoc scelere perpe-trato nemo in posterum vellet auderetve ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum aedes proficisce-bar, et obseratis foribus, ac fossa excavata quae inde ad la-cum duceret, accitum navigium cum eis inscendens, in Hip-penorum confinia trajeci ; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accersere) dimisi, multis verbis rogatos ut praesentem necessitatem forti fer-rent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse ha-berem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολειμίαν· ἄμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπτέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν χώραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ

5 μὲν περὶ ἐκείνους τοῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

10 λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικοῦντες γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάξουσιν αὐτῶν τὴν χώραν· θέλειν γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκειν' μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἄξι-
10 κόμενον δέ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχήμην, ἥκηκόισιν δὲ τὰς Ταριχαίας ἤδη τετελειόσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπεχούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοιποροῦντας ὁρῶναι, οἱ δόξαν παρέσχον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἔχειν. Εὐθέως γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίνων ἤρσαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφημίας· κατ' ἐπιθράμιον τις ἀπήγγελλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀφίστασθαι μου διεγνώκασιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὁπλίτας ἔσχον ἐκ τῶν Ταριχαίων ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀπει-
25 κῶς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ πλῆθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (δσάκις γοῦν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐπιούμου πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστεως λαβὼν πολλὰς·) μόνους δ' ἔχων περὶ ἐμυτὸν ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἠπόρου δ' πράξω. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λῆγειν ἤδη τὴν ἐστῶσαν ἡμέραν οὐκ ἔδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀρικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ὁπλὰ λα-
35 βεῖν, κωλύοντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπείγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαιαῖταις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμι τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἑώρων οὐχ ἱκανοὺς ἰσομήνους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρβεισιν ἑώρων μακροτάτην· φθίσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀφικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως φύμην. Ἐβουλεύομην οὖν στρατηγῆματι χρῆσθαι τινὶ κατ' αὐτῶν. Παραγρήμα δὴ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαίων ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρώτους τῶν
45 οἰκῶν προσκλησάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἐπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριέων πόλιν. Καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὁπλιτῶν, οὓς ἔργον ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.

60 λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἔγνωσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐθεάσαντο πλήρη, δεισάντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλαγέντες, ὡς ἐπιδατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώρας. Ῥέξαντες οὖν τὰ ὅπλα,

conflerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, periri, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulxit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Clives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut moria ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam munibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæis domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam iis qui Tarichæis erant militari multitudo molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui Incolarum in me fiduci experimentum sapius fecerim,) sed septem duntaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus habebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appetente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos id facere vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permisissam, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfecissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observaturos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnium navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore percussi, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uxore

μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ὑπηγνῆζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμέ ἀφίεντες (ἐλκάζον γὰρ οὐ προπεύσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἔτι πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βυλεῖσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατάδηλα τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάζας δ' αὐτοὺς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμυρόμην αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἴεν, πάσης δι-
 10 καίας ἀνευ προφάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολογοῦν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πληθους προσεστῶτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμφάντων ἄνδρας οὓς προεῖπον, ἐμιδάσας ἀπέλευν εἰς Ἱερικαίας φυλαχθ-
 15 σομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρῶτους ἄνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλῆ-
 20 θος, ὡς εἶδον εἰς ὧν κακῶν ἤκουσι μέγεθος, παρεκάλουν με τὸν αἶψον τῆς στάσεως τιμωρησάσθαι. Κλείτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτεῖναι μὲν οὐχ ὅσων ἡγούμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμέ τινι
 25 σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλείτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελυσθέντος εἰς τοσοῦτο πλῆθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουλῆθεις κατάδηλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεῦσιν, αὐτὸν Κλείτον φωνήσας,
 30 «ἐπειδὴ καὶ ἄξιός, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς «χειρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμέ γενόμε- «νος, γενοῦ σαυτοῦ δήμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα «τιμωρίαν ὑπόσχῃς.» Τοῦ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτοῦ συγ- «χωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσα. Κάκεινος
 35 ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαβὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ἱερικαίας ἀφικόμεν, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἥ κατ' αὐτῶν ἐχρησάμην, ἀπε-
 40 θαύμαζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκτῆς μεταπεμψάμενος τοῦ πληθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείπνους ἐποίησάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
 45 μιν οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοῦ πασῶν διαφέρουσιν, σιγῇν μέντοι διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦ- «τὰ συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι «καιρὸν, καὶ μὴ δυσανασχετεῖν ἐμοὶ στρατηγῷ· μηδε- «νός γάρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βράδιος ἐπιεικοῦς
 50 ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμύνησκον ὅτι πρόσθεν ἤ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων εἰ Γαλιλαῖοι τὰδελοῦ τὰς χεῖρας ἀποκόψειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακουργίαν ἐπικκλίσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne- fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vecto- ribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stul- titiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad disce- dendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pol- licebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo da- turum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscullassent, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tiri- chaeas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse ha- bebam poenam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecepi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, «quandoquidem, aiebant, «meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra- «tus exstitisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, «poenam graviolem subeas.» Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, egre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsam seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Taricheas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caede sedavissem eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia acci- vissem, (erat in his Justus, et Justus pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus oppor- tunum exspectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nactu- ros esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus ma- nus amputaverint, obiecto ei literarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalitis, dis-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου συμφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστία-
6 σιν διαλεχθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λζ'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
10 Οὐαρὸν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀφί-
χθαι Μόδιον Αἰκουον, ἀνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλαι, γράφει πρὸς τούτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
φθέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλέας ἀποστείλαι. Καὶ
15 Μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σώ-
ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνοὺς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπέμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας.
Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῆ τὴν περὶ
Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διῆλθεν ὡς στρα-
20 τηγοίῃ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
μον,) ἐπέμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμφαντας τὸν Φιλίπ-
πον. Καὶ παραγενομένον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυσεν ὅτι δὴ Φιλί-
πος οὗτος ἐστὶν περὶ οὗ διεξῆκει λόγος ὡς Ῥωμαίων
25 ἀποστάτος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς νινὰς ἀναλα-
βόντα ὁρττον εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκείους αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξάγοντα καὶ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρό-
30 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστελλάντος, ἔσπευδε ποιῆσων αὐτὸν προσέταξεν.

λξ'. Ἰωσήπος δὲ τῆς ἱατρὶνῆς πολλοὺς νεανίσκους θρασεῖς προτρεφάμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
35 στὰς τοῖς ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀφίστα-
σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὄπλα, ὡς δ' αὐ-
τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληψομένου. Καὶ τινες μὲν ἐβιάσαντο, τοὺς δὲ μὴ συναρεσκομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνήρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
40 αὐτοῦ τινα τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ Τιβεριεύς ἀδελφὸν ἀνέλκον, καθὼς ᾗδῃ προείπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
ναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσοντας αὐτῶν τῇ πόλει τείχῃ. Καθὼς πρὸς οὐδέτερον ἀντεῖπον ὧν ἡξίω-
45 σαν. Ἀφίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις χώρα μέχρι κώμης Σολύμης. Σελευκεῖα δὲ καὶ Σω-
γάνη φύσει κώμαις ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τείχη·
τάς τε κατὰ τὴν ἀνω Γαλιλαϊκὴν κώμας, καὶ πάνυ πε-
τρῶδεις οὖσας, εἰτείχισα παραπλησίως ὀνόματα δ' αὐ-
50 ταῖς Ἰαμνεία, Μηρωθ, Ἀχαβάρη. Ὠχύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν Ταριχάας, Τιβεριάδα, Σέπφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων σπήλαιον, Βηρσαβῆν, Σελαμὴν, Ἰωτάπατα, Καφαρεχω καὶ Σιγῶ καὶ Ἰαφὰ καὶ τὸ Ἰταθύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ οἶτον

sidentes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justi maritum, modica præna affecerint. Ista quum in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni-
bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philip-
pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succe-
surum venisse Modium Æquum, virum sibi amicum olim-
que familiarem, ad hunc scribit, quæcunque ipsi evenierint narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac-
cepisset, valde latus est, ut qui ex eis Philippum sal-
vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa, ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim perccebit ipsum ducem esse Judæorum qui bellum contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice comiterque salutatur rex, Romanisque ducibus monstratur hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis descivisse. Moxque jubet eum assumpta equitum manu ocuis Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducturum, rursusque Babylonios in Batanæam restitutum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo exse-
qui, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obsteritricis filius, quum juvenes mul-
tos audaces secum stare hortatus esset et in primores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindicarent. Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consanguineis, porroque Justi Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecran-
tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis ipsorum mœnia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Se-
leuciae, vicis natura munitissimis, mœnia circumdedi; alios item in Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis imposi-
tos, muris similiter munivi. Nomina autem illis sunt, Jamnia, Merothi, Achabare. Loca præterea Galilææ inferioris munimentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem, Sepphorin; vicus vero, Arbelorum speluncam, Bersabem, Selamin, Jotapata, Caphareccho, et Signo, et Japha, et

ἀπεσπένην πολλὸν καὶ ὅπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λγ'. Ἰωάννην δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μάλ-
 5 λον προσήρξετο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν.
 Προσθήμενος οὖν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ
 μὲν αὐτοῦ πατρίδι τοῖς Ἰσχυαίοις κατασκευάζει τείχη,
 τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωνάθην
 καὶ ὀπλίτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱερουσόλυμα πέμπει πρὸς
 10 τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλῶντας αὐτὸν
 πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱερουσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀπε-
 λομένους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν
 ἐξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν
 Ἱερουσόλυμων, γένους δὲ σφῶδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φα-
 15 ρισαίων αἵρέσεως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι
 τῶν ἄλλων ἀκριδέϊα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλή-
 ρης συνέσεως τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενος τε πράγματα
 κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φί-
 λος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ
 τότε διαφόρως εἶχεν. Δεξιόμενος οὖν τὴν παράκλησιν
 20 ἐπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανὸν καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γα-
 μαλιᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκ-
 κόπτειν με φερόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μήκιστον αὐ-
 ξηθέντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλι-
 λαίας ἀραιρεθῇ. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς
 25 περὶ τὸν Ἀνανόν, μὴ καὶ φθάσας γινῶναι μετὰ πολ-
 λῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμει. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα
 συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανὸς οὐ βράδιον εἶναι
 τὸ ἔργον ἀπέφαινε· πολλοὺς γάρ τῶν ἀρχιερέων καὶ
 τοὺς πλήθους προσεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ
 30 στρατηγῷ· ποιῆσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρὸς, καὶ
 οὐ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται, φαύλων ἔργον εἶναι.

λδ'. Σίμων δ' οἷς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανοῦ,
 σιωπᾷ μὲν ἐκείνους ἤξιωσε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν
 τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔρασκεν
 35 ἵνα θάπτον μετασταθῇ ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκα-
 λεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμ-
 πει ὠρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανόν· τάχα γὰρ οὕτως
 ἔρη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ
 τέλος ἐπραξεν ὁ Σίμων ὁ προὔθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανὸς
 40 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθεν-
 ται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδενὸς ἄλλου τῶν
 κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἔδοξεν
 αὐτοῖς πέμπειν ἀνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ
 παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ
 45 δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ
 δὲ τρίτος Ἰόρκος ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ
 αὐτὸς, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων.
 Τούτους ἐκέλευον ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλι-
 50 λαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φι-
 λοῦσιν. Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πόλεως εἶην τῆς Ἱερουσόλυ-
 μων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσ-
 σαρ· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς
 ἀγνοεῖν ἐθῆ τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερω-

namque Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam vim
 reconcidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adangebatur,
 ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decre-
 visset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ
 mœnia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonathiam Si-
 sennæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit
 ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos ut
 suaderet communi Hierosolymorum mili auferre imperium
 in Galilæas, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon
 autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero
 perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata
 legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur
 excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione
 plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes resti-
 tuere poterat, vetusque erat Joannis amicus eique perfa-
 miliaris, mili vero tunc temporis infensus infestusque.
 Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et
 Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum
 illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec
 sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re
 ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summoverer.
 Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam mo-
 ram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem
 magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista
 suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse
 ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui
 populo præerant, mili laudem boni ducis suo adstruerent
 testimonio; atque improborum esse in eum accusationem
 instituere, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos qui-
 dem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in
 vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse
 quantocius a Galilæa ejiceret. Dein, accito fratre Joannis,
 mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos :
 ita enim forsân futurum esse aiebat ut de sua sententia de-
 cedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effe-
 cit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti,
 constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio
 hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere
 generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude.
 Horum quidem duo viri erant populares, Jonathas et Ana-
 nias, secta Pharisei; tertius autem Jozarus, genere sacer-
 dotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus
 illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum
 concionem venirent, ab illis quaerere quid causæ esset cur
 me ita diligerent. Quodsi respondeant, quia Hierosoly-
 mitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse :
 sin autem, quod legum bene peritus sim, subungere nec
 ipsos institutorum patriarum ignaros esse : sin verò dicere

σύνην λέγειον ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδόσασιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δέ τινα Γαλιλαῖον ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἑξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφάμενοι τοῦτον καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν ὄλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεισιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἐξοδὸν εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἑκὼν καταθείμην τὰ ὄπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτείνει μηδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγγράφεισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωνάνῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· τοῖς τε Σέπφοριν καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξεῖπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιτλήσας, τοὺς τε πολίτας οὕτως περὶ ἐμὲ γενομένους ἀγαρίστους ἐπιννοῦς διὰ φθόνον ἀναιρεθῆναι με προστάζει, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔφη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα δὴ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμην. Λύπη δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλίπειν αὐτοὺς ἀπολουμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθεῖεν. Οὐ κατανεύοντες δέ μοι ταῖς ἱκεταῖς αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δέισαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς σηματοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὡς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δέει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδίον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσχωῖς ἐστὶν ὄνομα τούτου.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ ὅσον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἔθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξά τινα λέγειν ἐπιστάντα μοι, «παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὦ οὗτος, ἀλγῶν, παντός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Ἰὰ γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὖ· ἔσταιτο. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, denuo subicere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggesissent Jonathan ejusque collegæ, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito Galilæum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jussurunt Jonathan ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comeatum argento. Illis igitur persuasis et ad protectionem paratis, Jonathan ejusque collegæ egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalæ filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod novam civem in me adeo ingratos exstitisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universæ autem, qui ea audierant, occupabat mæror, neque lacrimantes obstabantur, ne eos desererem, perituros si desinerent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilæi ne post meum discessum latronibus contempnibilibiores fierent, nuncios per Galilæam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverant, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibimet metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est omnium. Quum enim in cubile me recepissem, moratus et turbatus ex iis quæ ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, «heus tu, qui mæres, alleva animum a mærore, et liber esto a formidine. Quæ tu doles, magnum te reddent et in omnibus «felicissimum. Nam facies ut non hæc solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κάμνε δὴ μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαῖοι δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τούτων δὲ τὸν
 ὄναρον θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι προθύμου-
 5 μένος εἰς τὸ πεδῖον. Πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν ὄψιν πᾶν τὸ
 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα ῥίψαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 10 τες ἱκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἑάσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύδρισμα
 τοῖς ἔχθροις ἱσομένην. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ

ἔπειθον, κατηνάγκαζον ὄρεσιν μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὥς εἰρηνεύσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ ἔωντι.
 15 μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπακούον αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλῆθους τὴν κατάρχειαν, ἐλάσθη πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλῆθους καὶ προδύλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανεύσας δὲ μένειν, καὶ πεν-
 20 τακισχιλίου ἐξ αὐτῶν δολίτας ἤκειν κελύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφὰς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχιλιοὶ παρεγένοντο, τούτους ἀνα-
 25 λαβὼν καὶ τρισχιλίους τοὺς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας,
 ἱππεῖς δ' ὀδοθήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴν κώμην,
 Πτολεμαίδος μεθόριον οὖσαν, ἐποησάμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνεῖχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιδον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 30 δύο σπειρῶν πεζῷ στρατεύματι καὶ ἱππέων ἰσχυρῶν,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεὶς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαίδος.
 Βαλλομένου δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίδων
 35 πόλεως, τίθειαι καθ' ὅσον στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσχῶν. Πολλάκις μὲν αὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγεμεν ὥς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιδος ὅσον περ
 40 ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλητ-
 τόμενος ὑπεστέλλετο τῆς μέντοι Πτολεμαίδος οὐκ
 45 ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 50 θης μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπεμφθαι, λαθεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν φανερώς
 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἐτόλμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 55 τήν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « φθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφῳ χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισχάλων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευκέναι σοι
 60 « πολλάκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπληζόντες αὐτῷ καὶ παραι-
 « νέσοντας εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλεύεσθαι
 « δὴ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἤκειν ὅσπῃ τὸν δύναιτ' ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 65 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραψον προσδοκῶντες
 δυοῖν ὅσπερ, ἢ δὲ χωρὶς ὅσπῃ ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τὸς ἔξουσιν ὑποχειρίζον, ἢ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρινούσι
 πολέμιον. Ὁ γὰρ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομίζ-
 70 ον, ὁραὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspex-
 5 rant, multitudo omnis Galilæorum (erant autem in his
 mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrimis suppli-
 cabant ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum
 injuriis. Et quum precibus nihil proficerent, cogeant me,
 10 adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem
 suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audivissem, et vidissem populi mir-
 stitiam, flectebam ad misericordiam, æquum esse existi-
 mans ut pro tanta multitudine non recusarem vel manife-
 stum adire discrimen. Itaque mansurum me annuebam :
 quumque jussissem quinque millia ex ipsis cum armis et
 comœtu ad me venire, ceteros domum quemque suam
 dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 15 lia, assumptis his et ter mille militibus quos necum ha-
 bebam, et equitibus octoginta, recta contendebar ad vicum
 Chabolo in Ptolemaidis continiis situm : atque ibi contine-
 bam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse con-
 tra Placidum. Is autem advenit cum duabus peditum
 cohortibus et ala una equitum, missus a Cestio Gallo, ut
 incenderet Galilæorum vicos, qui proximi erant Ptolemai-
 20 di. Dumque ille ante Ptolemaensium urbem vallum ex-
 strueret, ipse etiam, quum metadiis circiter sexaginta a Cha-
 bolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem
 militem utrinque produximus, quasi prælio congressuri,
 sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim,
 in quantum norat me modis omnibus agere ut pugnam ini-
 25 rem, præ metu prælium detrectabat : veruntamen a Ptole-
 maide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum colle-
 30 gis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simo-
 nis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum inten-
 debat : non enim audebat aperto Marte me adoriri. Ad me
 vero hujusmodi epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hie-
 35 « rosolymitarum primoribus, qui audiverant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admonere-
 « mus quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 40 « sit tecum deliberare de his quæ in communem tibi nobi-
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos ocius
 « non magno comitatu venias : neque enim vicus hic exci-
 45 « piendo est militum multitudinem. » Atque hæc scribe-
 bant, alterutrum exspectantes, aut fore ut me ad ipsos
 sine armis venientem in sua potestate haberent, aut ut
 multos mecum adducentem pro hoste condemnarent. Isque
 50 ad me literas deferens veniebat eques, juvenis aliqui au-
 daculus, qui olim sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατεύσασθαι. Ἦν δ' ὅρα νυκτὸς ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίας πρώτων ἐσιτώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγειλάντος οἰκέτου μοι ἔκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαῖον, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ
 6 κελεύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὄλωις, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱερουσολύμων « ἔχοντες πεπόμφασί σοι. Γράψε δὲ τάχιστα καὶ σύ « καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τολμᾶν
 10 ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκαλουν καὶ συνδύπειν ἡμῖν. Ἀρνησάμενός δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χεῖρας εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν ὁμιλίαν ἐποιούμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστὰς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους
 15 ἀπολύσας ἐπὶ κοιτῇ, τέσσαρας δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλων προσμείναι κελεύσας, καὶ τῇ παιδὶ προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμβλέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ συνείς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημνάμην. Καὶ
 20 ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἰκοσιν ἐφόδιον δοθῆναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος, συνείς τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστ' ἐστιν ἀλώσιμος, « ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔφην,
 25 « θελήσεις, λήψει κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολλὴν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλείον λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθυσθεὶς οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἔφραζεν οὐκ ἔρωτῶμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς
 30 κατεψηφισμένος εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφου τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος « Ἰωνάθῃ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους « ὑμεῖς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἔκειν πυθόμενος ἡδομαι, « μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδοὺς ὑμῖν τὴν τῶν
 35 « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευθῆναι· τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. « Ἐδεῖ μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ξαλῶθ παραγενέσθαι με « πρὸς ὑμεῖς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μηδὲ κελυσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξιώ μὴ δυνάμενος τοῦτο
 40 « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκι· « δὸν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Ἦκατε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. « Ἐρρωθε. »
 με. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν,
 45 συνεξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποθέμενος αὐτοῖς ἀσπασσάσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μηδὲν λέγειν. Ἐτάξα δὲ καθ' ἕναστος αὐτῶν πιστῶν ὁπλιτῶν ἓνα παραφυλάξοντα, μὴ τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλία γένηται.
 50 Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτόντες, ἕτερον ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπεμψαν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ « Ἰωσήπου χαίρειν. Παραγγέλλοιμέν σοι χωρὶς δ' « πλειόνων εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tunc forte amicos et Galilaeorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adesce equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt legatissimi Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerrime: nam
 « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et ii quidem qui accumbabant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abnuisset, epistolam quidem, uti eam accepturam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appararet, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi velint, rursum illas obsignoabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmas viginti militi darentur in viaticam. Quas quum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathae
 « ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in « Galileam pervenisse, equidem laetor, idque maxime, « quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jam prius « dem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos « convenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et longius, etiamsi a vobis non accerseretur. Rogo tamen veniam mihi delis, quod non possim quod volui facere. « Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id « habentis ut in Galileam ascendat. Vos igitur, quomodo hanc « epistolam legeritis, ad me venite. Valete. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilaeorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum adjuncti e militibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathae ejusque sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque collega Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« θαρῶς κόμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγνονότων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὓς πέπομα, ἀφί-
 5 λαιαί, τείχεσιν ὀχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μεστήν. Ὑπηντίαζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεδῶον κελεύοντες ἀπείναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 10 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
 νεροῦν μὲν τὴν ὀργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀξιώσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 Ὁμοίαι δ' ὑπήντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβοή-
 15 σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βρῶντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν ἔχειν Ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 τῳ ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπρωριν,
 20 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνούνται. Οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι πρὸς Ῥωμαῖους ταῖς γνώμας
 ἀποβλέποντες ἐκείνοις μὲν ὑπήντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπή-
 νουν οὔτε ἐβλασφήμουν. Παρὰ δὲ Σεπρωριτῶν εἰς
 25 Ἀσχωλὶν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φηνοῖς κατεδῶον αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὀργὴν οὐκέτι κατα-
 σχόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ἐπλίταις τύπειν
 ξύλοις τοὺς καταβῶντας. Κατὰ Γάβαρα δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντιάζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 30 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ᾗδ' συνείς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλῶ μετὰ τρισχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγενόμην, πλησίον
 35 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσων ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 δίων· καὶ γράφω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἔλθειν βούλεσθε, διακρίσαι καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κώμαι· τούτων
 « εἰς ἣν θελήσετε παραγενήσομαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
 « Γισγάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 40 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 45 λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. Καὶ Ἰωάννης
 μὲν ἐδόκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἓνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοί, καὶ καλεῖν τούτους
 50 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κάκεῖνοι
 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 εὐνοῖς ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἐφ' ὀφθη-
 55 θέντας. Ταῦτα συμβουλευόμενος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεγθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 νυκτὸς τρίτην εἰς γῶσιν ἤλκε μοι ταῦτα, Σαχαίου τῶν
 ὄντων αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χείρησιν αὐτῶν ἀπαγγελλαντος. Οὐκέτι δὲ ἦδεν ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλι-
 τῆν τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διακρίσεις ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducem bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illuc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. Atquæ a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius colibendo erant, jubent suos milites
 sustibus eos cedere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenſeram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidiſſimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scri-
 psique eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt: sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque: esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
 nevolis uterent, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 sultauisset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchæi cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur renunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimassem Jacobum, e fidiſis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentis assumptis exitus omnes e

τας λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παριόντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλίσκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
6 μετὰ ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἐπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδοὺς παραφυλάσσοντα, πρόσταγμα δὲ οὐ κακείνῳ τοὺς μετ' ἐπιστολῶν ὁδεύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντεταλμένοις Γαλιλαίοις διήγγειλα κελεύων εἰς τὴν ἐπιούσαν ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβάρῳ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
15 μοίρας τέτταρας νεύμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἑταξα, ταξιάρχους αὐτοῖς ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα στρατιώτην ἀγνωστον αὐτοῖς συναναμίγνυσθαι. Τῇ δ' ἐπιούσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβάρῳ γενόμενος
20 εὕρισκω πᾶν τὸ πεδῖον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κοιμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπεὶ δὲ καταστάς εἰς αὐτοὺς λέγειν ἤρξαμην, ἐδῶν ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντας. Καγὼ χάριν αὐτοῖς ἔχειν ὁμολογήσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα μῆτε πολεμεῖν μῆτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδῖον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἔφασκον τὰς ταρχὰς χωρὶς φόνων
30 καταστῆλαι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ κατασταθείσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνάθου πεμψθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρηγγέλιλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν
35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς διενερούμην.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπόλεως ἀποδέουσα. Κρύψαντες οὖν λόχον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ δὴ διδόσαιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγένομαι
45 μόνον εἰσελθεῖν ἔξω, τοὺς ἄλλους ἀπείρζαντας· οὕτω γὰρ ὦντό με γενέσθαι βραδίως αὐτοῖς ὑποχείριον. Ἐβίβσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβουλὴν προαισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγνόμεν, καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθεύδειν ἰσχυρόμην. Καὶ
50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι μὲ καθυπνωμένον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδῖον μεταπεθεῖν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούτου. Τάναντία δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὁρβέντων γὰρ αὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galileam custodiret, et quotquot praterirent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilææ, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos
istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galilæis per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum præsto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisais, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis præfeci, qui jussi erant sedulo curare ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilæa mihi in auxilium aderant, sicuti eis præceperam : et præter hos ingens multitudo e vicis eo confluerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suæ servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut nec quenquam pugna lacerassent, nec vi invaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis : nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque cruce componere. Accidit autem ut qui ab Jonatha missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias inciderent, quæ a me constitutæ erant. Et viri quidem, prout jussuram, istic locorum tenebantur ; literis vero perlectis, quæ calumniis plenæ erant et mendaciis, mecum statuebam, ne verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum properare.

48. At Jonathas ejusque collegæ, quum de adventu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Joanne se receperunt in domum Jesu : quæ turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis oclis, exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum. Adeoque militibus præcipiunt ut me, simul atque adfuerim, solum ingredi sinerent, ceteris repulsis : sic enim putabant me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spes sua falsi sunt : nam ego, qui insidias præsenseraui, quum primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex adverso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Jonathas suique, existimantes me somno oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. Verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectu Galilæi clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία· κατάμεμψίν τε ποιοῦντο τῶν
περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν
προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα·
καὶ παρεκελεύοντο ἀπέναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
6 πεισθῆναι προστάτην ἕτερον ἂν· ἐμοὶ λαβεῖν. Τούτων
παγγελλέντων μοι προέλθειν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα.
Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντας δέ μου κρότος
παρὰ παντός τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
10 ἐπιδοῦσαι χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.
μὲν. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφο-
βήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύουσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς
ὁρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν.
Δρασμὸν οὖν ἐπενούον. Μὴ δυνηθέντες δὲ ἀπελθεῖν,
15 (προσμείναι γὰρ αὐτοὺς ἤξισα,) κατήφησαν ἐκστησά-
μενοι τῷ λόγῳ. Προστάζας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς
εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὁπλιτῶν τοὺς πι-
στοτάτους ταῖς δόδοις ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ
ἀπροσδοκίως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσῃ, παραινέσας δὲ
20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν
ἐξοδὸν τῶν πολεμίων, ἐὰν γένηται τις αἰρνίδιος, τα-
ραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
θην ὑπερίμνησκον, ὃν τρόπον γράψαιεν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ
τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπέμψθαι, διαλύσαντές μου τὰς
25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με
πρὸς αὐτοὺς ἀρικήσθαι. Καὶ ταῦτα διεζίων τὴν ἐπι-
στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μὴδὲν ἀρνήσασθαι
δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ
« μὴν, ἔφην, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
30 « πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστήσαι τὸν
« ἐμαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς
« καγαθοὺς ἤγαγον, ὅηλον ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ-
« ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
« ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γινώτε καλῶς πεπερᾶχθαι μοι
35 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
« εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότι· τούτους δὲ πάντας
« ὑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό-
« πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ
« ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὁρκίζω ὑμᾶς,
40 « ὦ Γαλιλαῖοι, μὴδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
« γειν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἰ τι μὴ καλῶς πέ-
« πρακται. »

ν'. Ταῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοινὰ παρὰ πάντων ἐ-
γίνοντο φωναί, καλοῦντων εὐεργέτην με καὶ σωτήρα.
45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ
τῶν πραχθησομένων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὥμνουν
ἀνυβρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναῖκας, λελυπηθῆναι δὲ μη-
δέποτε μηδὲνα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τούτου δύο τῶν ἐπιστο-
λῶν ἅς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροὶ, πεμφθεῖσας
50 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεστάλκεισαν
πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταψευδομένας ὅτι τυραννίδι
μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν· ἑτέρα τε
πολλὰ πρὸς τούτους ἐνεγέγραπτο μὴδὲν παραλείποντων

JOSEPHUS. I.

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacesciti injuria,
res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discodendum
hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
pro me acciperent qui ipsis praesesset. His mihi renunciatis,
nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
nuo ipse descendebar, auditurus quid Jonathas ejusque
collegae dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim
a populo universo applausum est, latisque acclamationibus
me praedicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
in eos a Galileis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi
enim ab ipsis ut manerent,) moesti vultuque demisso stabant
verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem im-
perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
militum fidissimos viis ad eas custodiendas praefecissem,
ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galileos vero etiam
in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si
quis repente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque
collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me
scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
contentiones quae mihi cum Joanne erant finiendas, et ut
me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis,
epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
dum literis ipsos coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jona-
« tha vosque ejus collegae, si mihi cum Joanne contententi
« reddenda esset vitae meae ratio, adductis pro me duobus
« tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
« dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
« ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene
« a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes
« paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
« vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
« vitae meae rationem poscite, annon cum omni honestate
« atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
« sane cunctos, o Galilaei, adjuro ne quid veri occultetis
« aut dissimuletis, sed coram his tanquam judicibus dica-
« tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis
vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando
se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
vero unquam a me dolore injuriave affectum. Deinde epi-
stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
a me constituti interceptas mihi miserant, praelegebam Gal-
ilaeis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem;
insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil uen-

ἀναίσχυντο ψευδολογίας. Ἐρχην δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλη-
θος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἐκουσίως τῶν κοιμι-
ζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς φρου-
ρὰς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γραφεῖν
6 ἀποστοῦσιν.

να'. Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ πλήθος ἀφόδρα παροξυνθέν
ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὥρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας,
ὡς διαφθερόντες. Κἂν ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ
τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν
10 Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων,
εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα
λέγοιεν τοῖς πέμψασι τὰληθῆ περὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευ-
μένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων
ὅτι μὴδὲν ὦν ὑπέσχητο ποιήσουσιν. Τὸ πλήθος δὲ εἰς
15 ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ μετὰ παρακάλου ἐπιτρέ-
πειν αὐτοῖς τιμωρῆσθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας.
Παντοῖος μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι
τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἤδην στάσις διελθρον οὔσαν
τοῦ κοινῆ συμπερόντος. Τὸ δὲ πλήθος ἔσχε τὴν κατ'
20 αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὥρμησαν ἐπὶ
τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ
δὲ, συνορῶν τὴν ὁρμὴν οὔσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀνα-
πρόσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πληθεσι πρὸς Σωγά-
νην κώμην ἐπεσθαι, Γαδάρων ἀπέχουσαν εἴκοσι στάδια.
25 Καὶ τοιούτῳ στρατηγήματι χρησάμενος παρέσχον
ἐμυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμυλίου πολέμου κατάρχειν.

νβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενόμην, ἐπιστή-
σας τὸ πλήθος, καὶ παραινέσει χρησάμενός περὶ τοῦ μὴ
πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκέστοις τιμωρίαις ὀξέως
30 φέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἑλικίαν ἤδη προβεβηκότας
καὶ πρῶτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἄνδρας, ὡς πορευομέ-
νους εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίεσθαι, μέμ-
ψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστα-
σιζόντων· « καὶ ἂν ἐπικλασθῶσιν, ἔφην, πρὸς τοὺς
35 « λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς
« ἐμέ, μένειν κελυμένους ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ
« τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκείθεν. » Ταύτας αὐτοῖς
τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμολογούμενους τε ταχέως ἐκείνων,
ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποι-
40 σάμην, συμπέμφας ὀπλίτας πεντακοσίους. Ἐγραψα
δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ
ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἤδη γὰρ ὑπὸ
Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμαρεία, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ
βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ
45 γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱεροσό-
λυμα καταλῦσαι. Συμπαρέπεμψα δὲ τοὺς πρέσβεις
καθ' ὧς μέχρι τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστή-
σας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδίως τινὰ μαθεῖν ἀπαλ-
λαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν δια-
50 τριβὴν ἐποιούμην.

γγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς
κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωνάθην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσχαλα,
αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι
προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dacii impudenter confictum omittentibus. Sed multitudi-
dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non inviti
eas mihi dederint : quippe nolebam adversarios quidquam
resciscere de custodiis, ne prae metu literas scribere desine-
rent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant
in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi
interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galilaeos
quidem furentes colihuissem, Jonathae vero ejusque colle-
gis divissem me illis ignoscere quae jam ante gesserint, si
modo respiscere, et profecti in patriam his a quibus missi
erant vera referrent de rebus a me administratis. His dic-
tis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos
eorum quae pollicebantur. At multitudo contra eos in
iram accendebatur, neque obsecrabant ut ipsis permitterem
de illis qui talia ausi fuerint penas sumere. Verum ego
summpere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parce-
rent hominibus : probe enim noveram omnem seditionem
bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis
perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu
omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque col-
legae diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum
illorum coliberi non posse, in equum insiliens, jussi multi-
tudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris vi-
ginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate
hoc mihi met praestabam, ut pro belli civilis auctore ne-
quaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram,
quum multitudinem stitisssem, eosque admonuisssem ne ad
irascendum et gravissimas poenas ocus ferrentur, jubeo
centum aetate proveciores et dignitate praestantes se parare,
ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et que-
relam apud populum habituri adversus eos qui in regione
seditionem moverent : illisque dicebam, « si contigerit eos
« flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum effla-
« gitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilaea
« manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. »
Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim
se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam con-
cionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites
quingentos. Etiam amicis Samariae scripsi, darent operam
ut legati per eorum agrum tuto iter facerent : tum enim
Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse
erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam
transire : sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma per-
venitur. Praeterea ipse legatos deduxi ad fines usque Gali-
laeae, custodes qui viis praessent constituens, ne quis facile
legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem,
apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegae, quum frustrati es-
sent in iis quae contra me moliti sunt, Joannem Gischala
remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei
pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent : quando

δ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐκείνων ἄρχων, ἐγγράφει
πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλ-
θόντας ὑποδέεσθαι καὶ αὐτοῖς ἐλέεσθαι προστεθῆναι.
Ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγ-
5 γέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς
Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπομέναι, καὶ σπεύδειν
ἡξίου. Κάγω, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παρα-
γενόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας
τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενομένοι παρὰ τοῖς
10 Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου δια-
φόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δέσαν-
τες περὶ αὐτῶν ἦγον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μα-
καρίζειν ἔλεγον οὕτω περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστρα-
φέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένου κόσμον γάρ
15 αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δοῶν ἔρσαν, ὡς ἂν διδασκάλων
τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέραν τε τῆς
Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον,
καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν
δὲ ἕως ὑποχείριον τὸν Ἰωνάνην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ
20 ταῦτα λέγοντες ἐπόμωσαν τοὺς φρικωδεστάτους ὁρκους
πρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγούμην. Καὶ
δὴ παρακαλοῦσι με τὴν κατάλυσιν ἀλλαγῶ ποιήσασθαι,
διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον ὀφλίσθαι
δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριεῶν ἔρ-
25 σκον.

νό. Κάγω μὴδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχαίας
ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὁμοῦς ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπρα-
γμονήσοντας εἴ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ
τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φερούσης,
30 ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἀλλήλων σημῶνουν
ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνθάν-
ωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται
πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον οἶκημα πολὺν ὄχλον
ἐπιόεξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φρ-
35 νεῶς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη
δὲ στρατηγοῦ χρεῖττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν.
Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀναρπνὸν εἶπεν,
« αἰμενὸν ἐστίν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμῶς ἀνδράσιν
« ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ
40 « σύνεσιν οὐκ ἀδόξοις. » Ὑπεδείκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰω-
νάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπῆναι παρελθόν
Ἰουστός, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ
ἡρέσκετο δὲ τοῖς λεγθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν
εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελ-
45 οῦσα ἕκτη ὥρα, καθ' ἣν τοῖς σάββασιν ἀριστοποιεῖσθαι
νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς
τὴν ἐπιούσαν ὑπερβέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπήεσαν ἄπρα-
κτοι. Εὐθὺς δέ μοι τούτων ἀπαγγελλόντων, πρῶτ' ἐπεί-
50 νων εἰς τὴν Τιβεριεῶν πόλιν ἀρξικέσθαι καὶ τῇ ἐπιούσῃ
περὶ πρῶτην ὥραν ἦκον ἀπὸ τῶν Ταριχαίων, καταλαμ-
βάνω δὲ συναγόμενον ᾗδὲ τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευ-
χὴν ἐφ' ὅτι ὁ ἦν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐρίνοισκον οἱ συλ-
λεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροδοχῆτως
θεασάμενοί με παρόντα διεταρόχησαν· εἴτ' ἐπινούοι

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istic præ-
erat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasur-
um esse ut venientes exciperent, et in eorum partes
transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illinc
digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat,
(quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque fes-
tinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obse-
quutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex
hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud
Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me
deficere suasissent, quum primum me adesse audissent,
de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum præ-
dicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus admini-
strandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus
essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant,
ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adji-
ciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam
Joannis complecterentur: et domum quidem ocios redire
aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem
tradiderint. Atque ista loquuti jusjurandum jurarunt unum
et alterum, ex iis quæ apud nos horroris plenissima ha-
bentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde
me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crasti-
num diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aie-
bant Tiberiensium civitatem in tumultus conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam,
relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones
inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam,
quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquammultos dispo-
sui, qui, alius ex alio, mihi significarent quacunque in-
audirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti
omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam
et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes
esset ingressus, palam quidem minime audebat verba fa-
cere de defectione, duce vero meliore civitati ipsorum opus
esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans,
aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor nos viris quam
« uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scien-
« tia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejus-
que collegas. Hæc loquutum Jesus Justus, quum in medium
prodiisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam
sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta
erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse
habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo
tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jona-
thas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium
distulissent, re infecta abierunt. Istis autem mihi actutum
renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima
diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in
proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero
in finem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui
convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex
improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant,
deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίῳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἰσὶν ἑωραμένοι. Καὶ προσαγγελθέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρακάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων λεηλατούμενην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοήθειας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθράν μοι κατασκευάσαι.

10 ν'. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὁμοκῆν, μὴ ὁῶσαν παράσχῃ τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξῆλθον οὖν, καὶ γεόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἴγνος πολεμίων ἤϊρον, ὑποστρέφω συντόνως δδεύσας καὶ καταλαμβάνων
15 τὴν τε βουλὴν πᾶσαν συναληλυθυσίαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιουμένους τε πολλὴν κατηγορίαν μου τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπαλαφρύνειν αὐτοῖς ἀμειλύνοντας, ἐν τρυφαίῃς δὲ διάγοντας. Ταῦτα δὲ λέγοντες προὔφερον ἐπιστολάς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν
20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοήθειαν ἦκειν παρακαλούντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἱππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιφθῆναι δεομένους. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,
25 λέγειν ἀληθῆ δόξαντες αὐτοὺς, καταβοήσεις ἐποιούντο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς ὁμοεθνεῖσιν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνίχα γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσσεσθαι μὲν ἔφην ἐτόιμμος, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς ὁρμήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιτηγυιέσμεν· συνεβούλευον δ' ὁμοκῆν, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνειν προσθαλεῖν, εἰς πάντε μοίρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἐκάστη τούτων ἐπιστῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ· πρὲς
35 πειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ καὶ χρεῖας ἐκπειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοίρας οὐκ ἔφην ἀφηγεῖσθαι δυνατός εἶναι. Σφόδρα τῷ πλῆθει συνήρουν ἡ ἐμὴ συμβουλία. Κακείνους οὖν ἡνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίεναι. Τοῖς
40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασάμενοις ἀδιανοήθησαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νς'. Ἐξ δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τοῦνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγείτο τοῖς πλῆθεσι πανδημεῖ
45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρῆναι, τῷ Θεῷ φανερὸν ποιήσοντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγῶντος βοήθειας πᾶν ὄπλον ἀχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ'
50 ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τοὺς ἱμούς. Κἀγὼ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δόξω καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης. Ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτοὺς ἔσθαι ἀφικέσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonea dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subjiciunt Jonathas ejusque collegæ, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem hæc eo animo ut, quum me auxilii præsentis ferendi prætextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab his qui in Galilææ confiniis debebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abeundum. Ad hæc ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literæ significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisiss copias Jonatham ejusque socios singulos singulis præfici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam præire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem præberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint quæ mente versaverant, quod ego contra ea quæ moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque iuvenes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collegæ scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

δὸν ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
χειρίον καὶ ποιήσιν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξιόμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἑκείνος, ὑπακούειν ἐμέλλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιστολῆς ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιμωτάτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
ἱσθῆτας ἐμοὶ συμπροελθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπίθεσις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τὸς, καὶ μάχαιραν ὑπεβασάμην ὡς οἶόν τε ἦν ἀφανέ-
στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχῇ.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκλεῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. Αὐτοὺς γὰρ ταῖς θύραις ἐφει-
στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἰσεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
πομένων, ἀναστὰς δ' Ἰησοῦς περὶ τῶν ληρθέντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσήμου
ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνοι τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατριβεῖν τὸν χρόνον βουλόμενος, ἕως
ἂν δ' Ἰωάννης παραγένηται. Κἀγὼ πάντα Κάπελλον
ἔχειν ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψεύδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῖς
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκοσιν, εἶπε, χρυσοὶ οὐς ἔλαβες
πωλήσας τινὰ σταθμὸν ἀσήμου τι γέγονασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδωκέναι πρέσβειν αὐτῶν ἐρόδιον πεμψθεῖ-
σιν εἰς Ἱεροσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔφρασαν πεποιθέντες μὲ δόντα τοὺς
πρέσβεις τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινού. Παραγυνθέντος δὲ
τοῦ πλήθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνελθὼν ἐγὼ στάσιν μέλλουσαν ἐξάπτε-
σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μάλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
« ἔπραξα δούς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινού τοῖς πρέσβειν
« ὑμῶν, παύσαθε χαλπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
« χρυσοὺς αὐτὸς ἀποτίσω. »

νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
χασαν, δὲ δῆμος ἐτι μάλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βουλὴν
ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβουμένους περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιεῖσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
μου βοῶντος μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἥκέ τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
Θεοῦ προνοοῦντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεσθάρην,)
« παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
« χρυσῶν ἐνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἀξιώς ἐστιν
« Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, οἱ δὲ τυραννεῖν μὲν ἀπεθύμησε,
« καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθη λόγοις ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« γὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθύς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναίρειν τε ἐπειρῶντο. Ὡς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quotcumque milites possit : facile enim me ca-
pturum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudinē
spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intendant,
eam propulsaremus. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxi, quam occultissime fieri potuit, et in
proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extraheret
tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subiecit, « at isti
viginti aurei quos capiehas, quum certum auri non signati
pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se neutiquam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncios in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese colibere, (Deo fortasse saluti mem
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interlissam,) in
hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim haud morte dignus
« est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio ma-
nus in me injiciebant, meque interficere adnitebantur. At
quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladiis

χαίρας καὶ παῖν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀρμένον, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὀρμήσαντας, ἐξαρπάζουσι με τῆς τῶν πολεμίων βίαις.

νύ'. Ἐπεὶ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ὑπαντάζειν ἐμελλον
6 τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέισας ἐκείνων μὲν ἐξέκλιναν· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σιθεῖς καὶ πλοίου λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαῖας διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. Μεταπέμπομαι τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλι-
10 λαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ᾧ παρασπονδῆθεις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον διαφθαρεῖν παρ' αὐτῶν. Ὅργισθὲν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκλεύετό μοι μὴκέτι μέλ-
15 λειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέ-
πειν αὐτοῖς ἔλθουσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν ἀρᾶναι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπεῖγον δ' ὅμοις αὐτοὺς ἐγὼ, καίπερ οὕτως ὀργιζομένους, περιμέ-
νεις αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμθέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλιμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν·
20 μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκῶντα πράττειν αὐτοὺς ἔργη. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, οὐ λαβούσας αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγυνεν εἰς τὰ Γισχάλα.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀρικοῦνται πάλιν
25 οὗς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμα-
λιήλου παρωζύονθαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύα-
σαν. Ἔρρασαν δ' οἱ πρόςθεσις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν
30 ὁ δῆμος ὄρωρσεν ἐμπιπρᾶναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμ-
ματα, δι' ἃ οἱ τῶν Ἱερουσαλιμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τοῦ δήμου δεηθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐβεβαίουν, ταῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέ-
τασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν ὅσσον. Ἔντυ-
35 γόν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρήλα κώμην ἀρικόμην, ἐνθα σύνοδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα τοὺς πρόςθεσις διηγεῖσθαι τὴν τῶν Ἱερουσαλιμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας
40 αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰω-
νάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὓς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονῆσαι τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεξάμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ τα-
45 λέντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριέων τοὺς τε πρωτεύοντας Γαβάρων, βολὴν τε προτιθέασιν σκοπεῖσθαι κελεύον-
τες τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀν-
τέγχεσθαι μᾶλλον ἐδόκει τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ
60 ἔρρασαν ἐγκαταλιπεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπαξ ἐκείνοις προστεθειμένην, ἄλλως τε μὴδ' ἐμοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἀφεῖσεσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ἠπειληχότος ἐμοῦ κατε-
ψεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τούτοις συντρέ-
σκετο, περὶ ἧν δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Jonatham irruente, ab hostium violentia me eriperunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, præ metu illius de via deflexi, et per anguportum quendam ad lacum salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque consenzo Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem e periculo evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri jubeo, illisque denarro quo modo ab Jonatha sociisque et Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilæorum multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer illis bellum inferre, sed ipsis permitterem in Joannem proficisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e medio tollere. Atamen eos, ira licet adeo incitatos, ipse reprimebam, expectare jubeus donec rescisceremus quidnam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi renunciaturi sint: ex illorum enim sententia quæ factu optima viderentur agere ipsos oportere aiebant. Quumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidiæ ei parum successerant, Gischala se recipiebat

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et nunciabant populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilææ principatum, Jonathæ vero ejusque collegis præcipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perlectis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilæis jussi legatos enarrare quantum irascerebant Hierosolymitæ et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum præfecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quæque Jonathæ ejusque sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio mittendas curabam, jussu tabelario curiose inquirere quidnam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam accepissent et non mediocriter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos aiebant urbem suam deserere quæ semet ipsis commiserit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non abstinere. Hoc enim contingebant, quasi id illis interminatus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat, sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορησόντας μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν ῥαδίως αὐτοὺς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ παντὸς πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντας. Δοῦντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσενηχέναι γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπέναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπηγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἑαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

10 Ἡβ'. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχιν προενόησαν ἀσφαλίσθηναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχήσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γισγάλοις. Οἱ τοίνυν 15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναξυῦζαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκονεῖς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἐσχάταις τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῇ μεγάλῃ πεδίῳ, περὶ μέσσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς φύλαξιν ἐπιπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ ὅπλα καταθέσθαι, ἐρύλασσαν ἐν 20 δεσμοῖς ἐπὶ ὅπου, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλην. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃ τὴν φυλακὴν ἐπεπιστεύκεν. Παραλιπὼν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ ὅπλα καταθεμένους 25 ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορεύσθαι) βλασφήμους ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπενόουν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν 30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπάσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διείλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις προσέταξα λοχῶντας περιμένειν, χίλους δὲ εἰς ἐτέραν κώμην, ὀρεινὴν μὲν 35 ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰστέγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὴν λάθωσι σημείον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προὔπτῳ καθελόμην. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς ὁρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεχερόμουν. 40 Ὅσα αὐτῇ γοῦν ἀφροσύνῃ κατέσχευ αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνην προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 Ἡγ'. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνόδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλασσόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι γὰρ ἔφην καταβάς σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεί- 50 μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἄνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεὶς, οὐκ ὤκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνὸδραν ὑποπεύσας ἔμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπανίστας ἡσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commode administrarem; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cogebant.

62. Tiberienses autem mœnibus quidem suis firmandis providerunt, incolas vero arma jubent resumere : et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per litteras significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam : nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quatuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Imo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquamultis qui ipsis præsidio essent : velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, fœdus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspicatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obviam factus benigne comiterque cum

ζόμην φιλοφρόνως καὶ χάριν εἶναι ὁμολόγουν ἀνα-
 δάνει. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπαὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 5 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἰδῶκα· τοὺς ὁπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὐκ ὅτων Τιβεριέων νικούντων, (ἐπεφύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὁπλίται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικῶντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίωξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τίβε-
 ρεῖς εἰλῆφθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 15 βου ῥίπτουσι τὰ ὅπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἱκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπιπλασθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἐσπέρα καταλάβεν) μετὰ
 τῶν ὁπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 20 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγίνομην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίαν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων ὑποχνοῦμένην τε δοὺς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίους ἐπαγό-
 25 μενος ὁπλίτας ἦκον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπεμψάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πληθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν οἵτινες εἴεν αἵτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδοξαμένων δὲ τοὺς ἀνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοὺς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὁπλιτῶν πεντακο-
 σίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκειν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἀμαρτίαις τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμέ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα οὔσαι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Κἀγὼ τοῖς
 ἔχουσι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθού-
 ντων δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμέ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέρων τοῦ συνήθους περιειμένον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν διαρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἠπειλήσα μετῴ τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 κομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἠρπάκεισαν. Πολλῶν δὲ
 45 συναχθέντων, ἐκάστη τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδέδωκα.

Ξε'. Γεγονὸς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰούστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραφότα, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 ζειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔλθραν ἢ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντρεπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι κατατρο-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lon-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum: militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (milites
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum: aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati si ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, præ metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum colibui, ipse vero (nam vesper
 appelebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbelam. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super iis quæ acciderant conso-
 labar: atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolomis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populi que istius primoribus in circum-
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dice-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem vinctos
 in urbem Jotapam misi, Jonatham vero et Ananiam socios-
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tiby-
 rienses, quum ad me iterum confluxissent, supplices obse-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quæcunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdiderant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent: diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari juhebam, aliis me atrociorē pœnam inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in apicum protulerint.
 Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiave
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia: sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέβησται, ἡλ-
θευσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογία-
5 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη) ἔχω καταψευδομαρτυρούμενος)
ἔρω τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάσῃς
τις ὅτι μὴ κάλει περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
ἔστι δ' ὁμως μὴ πικρῶς τὰς τιμῶν πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετριότητά. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
« ρόντα), Ἰούστε, δεινότητε συγγραφέων, (τοῦτο γὰρ
« αὐχεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γεγόναμεν ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνελήφατε τὰ ὄπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτῶν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκῆτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξεως ἐκείνης ἔπεσεν. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐεσπασιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
« Πτολεμαίδι Οὐεσπασιανοῦ κατεβόησαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἐνοικοί, τιμωρίαν ὑποσχεῖν σε τὸν αἴτιον
« ἀξιούντες. Καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὐεσπασιανοῦ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξου-
« σίαν ἀποκτείνει σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
« δεηθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδομένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
« σαρῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡς τὰ
« τεκμήρια καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
35 « καὶ παραστήσαι τοῖς ἐντυχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μήτε φιλορώμαιοι μήτε φιλοβασιλεῖς γεγό-
« νατε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισται,
« Σέπφορις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ πατρίς, ὧς Ἰούστε
« ἀλλὰ Σέπφορις μὲν ἐν τῷ μεσαιτατῷ τῆς Γαλιλαίας
40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλάς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους, εἴπερ
« ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνωκυῖα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰου-
45 « δαίοις ἐκώλυεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἶη, ἡπάτησάν με τείχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
«σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Γάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
«τος φρουρὰν ἔχοντες ἐνεδέξαντο, καταφρονήσαντες
50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἱεροῦ
« κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολεμίων ἐξουσίᾳ γενέσθαι,
« συμμαχίαν οὐκ ἐπέμψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi peudent et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus silui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbè redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim tibi met arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasianî Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pænā
« dedisses jussu Vespasianî, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis iudiciis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui has legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edictoque prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum max-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων δπλα λαβεῖν. Ἡ δὲ σὴ πατρίς, ᾧ Ἰούστε,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἰππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑψηλοῦ βα-
 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « βίῳ ἐδύνατο· καὶ γὰρ ἦ τε πόλις ὅ τε δῆμος ὅπλων
 « ῥυπόρεϊτο. Ἄλλ' ὥς σὺ φῆς αἰτίας ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ᾧ Ἰούστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 10 « λύμων πολιορκίας οἶδας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληρθέντα, φρούριά τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐρχρῖν ὑμᾶς πάντως ἀπηλλα-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥῖψαί τε τὰ δπλα καὶ πα-
 16 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὠρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὐεσπασιανὸν, ἕως αὐτὸς ἀρικόμενος μετὰ πά-
 « υης τῆς δυνάμεως προσέλθῃ τοῖς τείχεσι, καὶ τότε
 20 « διὰ φόβον τὰ δπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἤλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ
 « καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παραίτουμένην συνεχώρῃσεν
 « Οὐεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοῖσιν αἰτίος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἡ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 25 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέφθειρα;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὖνοιαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀδοῶντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐμοῦ
 30 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν διασχί-
 « λιοι Ἱδεριέων ἐξήτασθσαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληρθέντες αἰγμάλωτοι; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότ' ἔφυγες· καὶ
 36 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιηκέναι.
 « Καγὼ μὲν πονηρὸς, ὡς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐεσπασιανού
 « θανεῖν κατακρίβεντι, ὁ τοσούτοις δωρησάμενος χρή-
 « μαισι, τίνος ἔνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδωκε, τριταύ-
 40 « κας δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθανεῖν
 « δὲ κελεύσας ἅπασι, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχαρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακουργήματα τάζιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὡς καὶ ταύτας σὲ ἤρε βραδουργοῦντα, ἀπή-
 45 « λασε τῆς ὀψεως. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς ἴδι. Θαυμάζειν δ' ἐπισί μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραφώτων αὐτὸς ἔμεινον ἐξηγγελ-
 « κέναι, μήτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 50 « ἐπιστάμενος (ἦς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μήθ' ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιρκίας ἢ ἑώρασαν ἡμᾶς παρακολουήσας, μήθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξα πολιορκούμενος δυνηθεῖς πυνθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγεῖλαντες ἂν διεφθάρησαν

« sunpississe adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judeorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilææ partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rorē liberatos arma abjecisse, et auxilio venisse regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per expectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis mœnibus oppugnandis sese admoveret: ac tunc
 « demum præ metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligrære studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Iiberiensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsitan tu hostem te fuisse negabis, quod tum profu-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque e
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hæc diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subito mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galilæam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryli eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nosse
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραγθέντα μετὰ ἀκριβείας φήσεις
 « συγγεγραπέναι. Καὶ πῶς οἶόν τε ; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρετυγχεῖς οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα,
 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιήσαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἀμεινον ἀπάντων συγγεγραπέναι, διὰ τί, ζῶντων
 « Οὐεσπασιανῶ καὶ Τίτου τῶν αυτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 « 10 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλείστον ἠκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον ; πρὸ γὰρ εἰκόσιν ἐτῶν εἴ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλες τῆς
 « ἀκριβείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεισθαι. Νῦν δ' ὅτε
 « 15 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μεθ' ἡμῶν, ἐλεγχόηται δ' οὐ
 « νομίζεις, θετάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοὶ τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἑαυτοῦ γραφῆς ἔδειξα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αυτοκράτορσι τὰ βιβλία, μονοῦ τοῦ
 « ἔργων ἤδη βλεπομένων. Συνήδην γὰρ ἑαυτῶν τε-
 « 20 « τηρηκότεν τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοκῆσας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνοιαι καὶ παρετυγχείσαντο πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὅ μὲν
 « 25 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβου-
 « λήθη τὴν γνῶσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραπεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 « 30 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν ὃ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ Josephoθέντι σοὶ τὰ γεγραμμένα γνῶναι παρέστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλάτῳ
 « χαίρειν. Ὅδιστα διήλθον τὴν βίβλον. Καὶ μοι
 « πολλὸ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων
 « 35 « ἠκριβοῦναι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. Ἐρ-
 « ρωσο, φιλάτατε. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλάτῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς ἡμέρας
 « χρήζειν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς θλους
 « ἀρχέσθαι. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 « 40 « πολλὰ κατηχήσω τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ κολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνευόμενος, ὡς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκεῖνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 « 45 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἄλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούστον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέχουσαν, μέ-
 « γιστον τοῦτων λελέχθαι.

ξς'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβεριάδα καὶ
 καθίσας τῶν φίλων συνδριον, ἐβουλεύομην περὶ τῶν πρὸς
 50 Ἰωάννην πραγθησομένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 Γαλιλαίοις ὁπλισαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἡρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς τραχὺς χωρὶς φρόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Caesaris commentarios legeris ?
 « maximoque est indicio, quod scriperis contra quam Car-
 « sar in commentariis. Quodsi confidias te omnibus in
 « scribendo prastitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cogna-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti ? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas : et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accurate diligentia testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pæne adhuc ante omnium oculos versarentur :
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non-
 « nulli bello interfuerant : inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit : rex vero Agrippa dnas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci ; et tibi, si volueris, indi-
 « cet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissime. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore penas numerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine corde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν Ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γινῶναι τὰ δνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέβηκα πρόγραμμα, διὰ τούτου πιστὴν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασι λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἴκοσι χρόνον προτείνω τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἡπείλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὅπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ δημοσιώσειν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ παραχθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὅπλα ῥίψαντες ἤκον πρὸς μετετραχισχίλιοι τὸν ἀριθμόν. Μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολλοὶ καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοβος ἔμεινεν.

ξγ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὅπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τειχῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἐτέροις ὄντα με ὄρᾶν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὼν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἤκειν θᾶττον παραληψόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Ἄλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, πότε δὲ οὐ διεσάφησεν. Καγὼ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁμησας ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀπορῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρῆναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῆς καὶ πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὤρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπίμψαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δείσαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα πορθήσεως κατὰ τῶν δημοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθην ἀνιπαρῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομιμνήσκων ὅτι τοιαῦτα δρᾶν δημοφύλους οὐκ ἔστιν ὀσιον. Ἐπεὶ δ' οὔτε παρακαλοῦντος οὔτε προστάσσοντος ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαίων μετὰ μεγάλης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότων. Ταῦτα δ' ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεσούσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασωταὶ δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προϋώρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἐφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καὶ τὸν στρατὸν ἐώρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς φήμης ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ξδ'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, nec mediocri timore percussi, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria prae metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus distiperi. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse ocius veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum presidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnaabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, rati que sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensique,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad interneccionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, ædes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt: nam homines prae metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares snos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque ohsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus reprimeretur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ raptu ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me ducem eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphoritæ autem præter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum absuit quin a Galilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες ἀρικήσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληφόμενον τὴν πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἔρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολὰς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τινι, Κρίσπῳ
 5 μὲν τοῦνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ, δίδωσι πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνωρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἄγουσιν ἐπ' ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξύνθην ἐφ' ὅπλα τρέπεται. Συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταχόθεν κατὰ
 10 τὴν ἐπιούσαν ἤκον εἰς Ἀσωχίν πόλιν, ἐθα δὴ τὴν καταλυσιν ἐποιούμην, καταβολῆσις τε σφόδρα ἐποιούντο, προδόντι ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως φίλην, ἐπιτρέπουν τε ἡξίουσιν αὐτοῖς καταβάσιν ἄρδην ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπε-
 15 χθῶς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας.

ξθ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἡγόρουν τίνα τρόπον ἐξαρπάσω τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὁργῆς ἐπ' αὐτούς. Ἀρνήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραφεῖναι τοὺς Τιβεριεῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκεῖ-
 20 νου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύννοους οὖν πολλὴν ὄραν γενόμενος, ὅτι μὲν ἡδικήκασιν, εἶπον, « Τιβεριεῖς, οἶδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ « κωλύσω διαρπάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως « τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς
 25 « προδότες τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγονόσιν, ἀλλὰ πολ-
 « λοι καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμεί-
 « νετε δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ
 « τότε πάντας ὑποχειρίους ἔξετε καὶ θεοὺς ἰδίᾳ ἐπάξει
 « δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπεισα τὸ πλῆθος, καὶ
 30 παυσάμενοι τῆς ὁργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασι-
 λέως δὲ πεμφθέντα δεῖσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς
 ἡμέρας ἐπὶ τίνα τῶν ἑμαυτοῦ χρειῶν ἐπαίγουσαν σκη-
 ψάμενος ἐκδημῆν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον
 λάθρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιώτην φύλακα καὶ
 35 φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωχθῆσεσθαι. Καὶ ὁ
 μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθεὶς διέφυγε, Τιβεριὰς δὲ
 μέλλουσα δεύτερον ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ
 προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ὅξιν οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰούστος ὁ Πίστου
 40 παῖς λαθὼν ἐμέ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰ-
 τίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀρηγήσομαι. Λαβόν-
 τας ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τι-
 βεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακούειν βασιλεὶ καὶ Ῥωμαίων
 μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰούστος ἐφ' ὅπλα
 45 χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὰς ἐφίεμενος πραγμάτων, καὶ
 δι' ἐλπίδος ἔχων ἄρξειν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἑαυτοῦ
 πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκῆθέντων ἐπέτυχεν.
 Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς,
 διὰ μῆνιν ὦν ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν,
 50 οὐκ ἠνείχοντο στρατηγούντος αὐτῶν Ἰούστου. Καὶ γὰρ
 δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ
 κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλὰκις εἰς τοσαύτην ἤκον
 ὁργὴν ὡς δλίγου δεῖν ἀποκτείνειν τὸν Ἰούστον, φέρειν
 αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δείσας οὖν ἐκεῖ-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas de-ferebat agnitus comprehensumque ad me ducunt : plebs autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei un-dique congregati essent, ad urbem Asochia, in qua dever-sabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem proditricem appellantes regisque amicam : postulabantque ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam infitiri non pote-ram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literæ, ab illo ad eos rescriptæ, rei veritatem arguebant. Itaque quum diu tacitus mecum cogitassem, tandem respondebam, « Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me « stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen « ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum. « Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt, « sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ ha-
 « bentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidi-
 « cero quinam fuerint prodicionis auctores : et tunc omnes « in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos « singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persuasi multitudini : moxque, ubi ira resederat, domum quisque suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum si-mulasselam me necesse habere e regno abire ad aliquid ne-gotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut mili-tem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret : neque enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii discrimine iterum constituta esset, mea solertia, qua ei providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad re-gem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam. Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et a Romanis neitiquam desciscere. Justus vero suadet eis arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraret-que imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensibus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bel-lum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non fe-rebant. Atque ego, cui commissa erat præfectura Gali-lææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo, quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἅπαξ ὁ θυμὸς, ἐπεμψε πρὸς βασιλέα, κρείσσον καὶ ἀσφαλέστερον οἰκῆσθαι παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

α'. Σεπφοριτῆται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Γάλλον ἐπεμψαν, καὶ ἔκειν παρεκάλουν ὡς αὐτοὺς θάττον παραληφόμενον τὴν πόλιν, ἥ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομάς. Καὶ τέλος ἐπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συγχῆν, ἣν ἐλθοῦσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ χώρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἔκον εἰς Γάρις κώμην· ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφοριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμειξα, καὶ τοῖς τείχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ κλιμάκων ἐμβιβάσας συγχυλὸς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατῆς τοῦ πλείστου τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγνοίαν ἀναγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὁλίγους δὲ Σεπφοριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερὸς διακινδυνεύσαντες ἠττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δέισαντες ἔφυγον εἰς τοῦ πίσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πιστευμένων τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλέως δύναμις ἔκον ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὃ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Ὑπὸς οὖν βαλλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίων πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς δόοις, τῇ τε εἰς Κανά ἀγούσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠρελείας τοῖς ἐνοίοις ἀποκλείειν.

β'. Ταῦτα δ' ὧς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω διςχιλίους ὁπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβολισμῶν οὐδὲν ἐπραξαν, μέχρι τριςχιλίους ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἔκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινι φάραγγι καθίσας λόγον οὐκ ἄνωθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέφαι τὰ νῶτα μέγρις ἂν ἐπιστάσωνται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νότου δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐθροβύθησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὀξείᾳ γρησάμενος ὑποστρώξῃ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπὸντησα τοῖς βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· καὶ κατιώρωθω μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πράξις μὴ ἐμποδῶν γενομένου δαίμονός τινος. Ὁ γὰρ ἵππος ἐφ' ᾧ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς τελευτῶδῃ τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in eadem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocius veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones reprimere. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis mœnibus successi, quumque per scalas magnam militum viam ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post praelio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adissemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, qui quæ apud regem aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copiarum equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Ganala, ut omni a Galileis commeatu incolas excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regios ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regis obviam processi, et in fugam compuli. Atque praelium mihi ea die prorsus ex animi sententia successisset, nisi fors quadam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum cœnosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κατήνεγκέ με ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὀρχύσεως δὲ τῶν
ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθη
εἰς κόμην Κεφαρναῖαν λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ'
ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες μή τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς
5 μὲν ἐπὶ πλείον διώσεως ἀπέσπροντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ
ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. Μεταπεμφθέντες οὖν ἰατροῦς
καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐλείψην, αὐτοῦ κατέμεινα
πυρέξας, δοξάνας τοῖς ἰατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας
μετεκομίσθην.

10 ογ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ'
ἐμὲ πάλιν ἐθάρσυναν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ
περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων
λόγον ἰδρύσαντες ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης
ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. Τῶν δ' ὑπά-
15 κουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιτρα-
νέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταράζαντες αὐτοὺς
εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἕξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν
μέχρι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπεπλευκέναι γάρ
τινας ὀπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα,
20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οδ'. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς
Τύρον ἀφικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας.
Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυ-
ρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν
25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προ-
δεδοκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυ-
νάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱερουσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ
πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυριοὶ μὲν
ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω-
30 μαίοις φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήγγειλε πέμψαι Φί-
λιππον εἰς Ῥώμην, ὑφ' ἑξόντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν
πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφθεὶς οὐχ ἤκειν εἰς
ὄψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις
ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσούσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμψύλιον
35 πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὐε-
σπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν
τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβόων Ἰούστου τοῦ
Τιβεριέως, ὅτι τὰς κώμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέ-
δοικεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθός-
40 μενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς
δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικυρψάμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν,
ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεπρωρίται δ' ὑπαντήσαντες
καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανὸν λαμβάνουσι δύναμιν
καὶ στρατηγὸν Πλάκιδον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων,
45 ἐπομένου μου ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ
ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ
Ταριχαίαν κόμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποιή-
σατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωδαίματα ἀνεχώρησαν,
καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν,
50 καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληρθεὶς ἐδέσθην, καὶ πῶς ἐλύθην,
πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πό-
λεμον καὶ τὴν Ἱερουσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκρι-
βείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὡς οἶμαι, καὶ ὅσα

allisit : quum autem articulorem ad manus carpum facta
esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Ce-
pharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent
ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem
persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer
animisangebantur. Accitis igitur medicis et curatione ad-
hibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem,
et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tari-
chæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata
esset quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque
novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jorda-
nem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad
prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus,
et in planitiem progressis, coorti et latebris equites, terrore
injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occi-
derunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi
sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis
navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecine-
runt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et
cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis inces-
sere cœperunt, hostem eum vocantes et Tyrionum et Ro-
manorum. Ejus enim exercituum præfectum Philippum
regiam protidisse dicebant et Romanorum milites qui
Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus
his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem
et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero
adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni
eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus
proinde missus in Neronis conspectum non veniebat :
quum enim offendisset eum in extremis agentem propter
tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus
est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advene-
rat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam
vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem
Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut pœnas da-
ret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in
vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum
Sepphoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato,
præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascende-
runt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam ve-
niret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et
quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum
conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque
ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse
vividus captus vinculis astrictus fuero, et non multo post
solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfeci, quæque
spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello
Judaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium
esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προαναγράψαι.

οἷ. Τῆς γὰρ τῶν Ἰωταπάτων πολιορκίας λαβούσης τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσάμην, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἀγοντός με Οὔεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ καλεῦσάντος αὐτοῦ ἡγαγόμεν τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτῶν τῶν κατὰ Καίσαρειαν ἁλουσῶν ἐγχώριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανοῦ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπὸ ἡλλάγῃ. Γυναῖκα δ' ἐτέραν ἡγαγόμεν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κάκειθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφθεὶς Τίτῳ πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἔχόντων ὑποχειρίον με λαβεῖν τιμωρίας ἐνεκεν καὶ Ῥωμαίων, δσάκις νικηθεῖεν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταβολῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότῃν ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλευε ὁρμάς. Ἦδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὃ τι θέλομι λαβεῖν· συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσοῦσης μὴδὲν ἔχων τιμώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάττοιμι, σωματῶν ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιούμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον χαρισσάμενος Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πεντήκοντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἐνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν συνήθων ὑπάρχοντας ἐρρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθεμένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περμυθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλίοις ἵππεῦσιν εἰς κώμην τινὰ Θεακῶν λεγομένην, προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτήδειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφων εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γενομένους, ἡλγῆσα τὴν φυγὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καθαιρεθέντας αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπευόμενοι, ὁ δὲ τρίτος ἔζησεν.

οἷ. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνονήτους ἰσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθέζεσθαι, ἔδωκεν ἐτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλουν ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμειν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλῆς ἔτυχον παρὰ Οὔεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ κατάλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένην,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memorem.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa cura habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quæ Cæsareæ captæ erant, indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandriae. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judæis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantes, et me ad poenam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Cæsar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutiebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Cæsar ut ex patria excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in meorum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quod inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunæ statum restitutos. Missus deinde a Tito Cæsare cum Cereali et mille equitibus in vicum quandam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus esset castris metandis idoneus, quum illinc revertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curarentur animam efflarunt, tertio vero longior vitæ usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judæa turbatas composuerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi prædia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curæ non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit iis in aedibus, quas antequam secret

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων
 ἔδωκεν καὶ τιμῶν διετελεῖ μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου με-
 ταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμέ χρηστότητος ὑφελών.
 5 ὁ μοι διὰ τὸν φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον.. Ἰουδαῖος γάρ
 τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ
 καὶ δισχιλίους τῶν ἐγγυρίων συναναπέισας, ἐκείνοις μὲν
 αἴτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας
 ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς
 ἔφασκεν ἐμέ αὐτῷ ὄπλα κεπομμέναι καὶ χρήματα.
 20 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κα-
 τέγων θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθεὶς ἀπέθανεν.
 Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι
 τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμέ συνθέντων, Θεοῦ
 προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπα-
 15 σιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ'
 ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς
 τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεψάμην, τριῶν παίδων γενομένην
 μητέρα· ὧν αἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν
 προσηγόρευσα περιεστίν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενην γυ-
 20 ναῖκα κατακχευίαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰου-
 δαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν
 ἐπιφανεστάτων, ἦθε πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν, ὡς
 ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης
 25 δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰού-
 στος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνου, ὃ καὶ Ἀγρίππας
 ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.
 Διέμεινε δὲ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρα-
 τῶρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τί-
 30 τος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῷ πατρὶ τὴν
 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος
 οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τοῦτον Δομετιανὸς
 καὶ προσήυξησε τὰς εἰς ἐμέ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κα-
 τηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον
 εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα
 35 κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοὶ τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ
 χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μέγιστη τιμὴ τῶν
 λαβόντων. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία
 διετελεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ παπρα-
 γμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ
 40 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἕτεροι. Σοὶ δ' ἀπο-
 δεικνύω, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς
 ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα
 καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure colonestavit,
 et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus
 cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum
 quidem deminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia
 me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathas
 nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis
 mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem
 in causa erat exitii; ipse vero, a provinciæ præside vinctus
 et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi
 suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod men-
 titus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici*
 traditus perierit. Sæpe etiam postea accusationibus ab iis,
 qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei provi-
 dentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi
 latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem di-
 misi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater
 facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum
 obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc
 superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta
 habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissi-
 mis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ
 multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus
 quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos
 suscepi filios, Justum natu grandiozem, et post eum Simo-
 nidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi
 quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Impe-
 ratorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto
 Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem
 quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer,
 non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, hono-
 ribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusa-
 tores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei
 pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri
 jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ pro-
 vincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acce-
 perit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor
 Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem
 sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero
 de moribus meis judicent alii, pront cuicumque libuerit.
 Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epa-
 phrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia
 hic narrationem claudio.